Rok V.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. 6. Warszawa, dnia 15 czerwca 1936 r.

Prenumeratę (w Warszawie zł. 12 rocznie, poza Warszawą zł. 16) przyjmuje wyłącznie Księgarnia Rolnicza w Warszawie, ul. Mazowiecka 10.

T R E Ś Ć:

USTAWY, DEKRETY I ROZPORZĄDZENIA

ZARZĄDZENIA, OKÓLNIKI I PISMA OKÓLNE.

SKOROWIDZ RZECZOWY.

37.

USTAWA

z dnia 21 kwietnia 1936 r. o stosunku Państwa do Muzułmańskiego Związku Religijnego w Rzeczypospolitej Polskiej.
(wyciąg).

Art. 35.

Muzułmański Związek Religijny w Rzeczypospolitej Polskiej, jako całość, oraz jego poszczególne gminy wyznaniowe są osobami prawnemi i mogą w granicach obowiązujących przepisów prawnych posiadać, obciążać, zbywać i nabywać majątek ruchomy i nieruchomy, zarządzać nim i rozporządzać dla swych celów wyznaniowych i dobroczynnych.

Art. 37.

Pozbycie, obciążenie, zamiana lub zmiana przeznaczenia nieruchomego majątku wymaga zgody wojewody, właściwego ze względu na położenie majątku.

(Dz. U. R. P. Nr. 30 z dn. 24.IV.1936 r., poz. 240).

38.

USTAWA

z dnia 21 kwietnia 1936 r. o stosunku Państwa do Karaimskiego Związku Religijnego w Rzeczypospolitej Polskiej.
(wyciąg).

Art. 28.

(1) Karaimski Związek Religijny w Rzeczypospolitej Polskiej jest osobą prawną i może w granicach powszechnie obowiązujących przepisów państwowych nabywać, zbywać, obciążać, zarządzać i rozporządzać swoim majątkiem ruchomym i nieruchomym dla swych celów wyznaniowych i dobroczynnych.

(2) Wpisanie do ksiąg hipotecznych Karaimskiego Związku Religijnego w Rzeczypospolitej Polskiej, jako prawnego właściciela swego majątku nieruchomego, odbywa się na wniosek Hachana, na podstawie przepisów powszechnie obowiązujących.

(3) Pozbycie, obciążenie, zamiana lub zmiana przeznaczenia nieruchomego majątku Karaimskiego Związku Religijnego wymaga zgody wojewody wileńskiego.

(Dz. U. R. P. Nr. 30 z 24.IV.1936 r. poz. 241).

39.

USTAWA

zdnia 22 kwietnia 1936 r. o mleczarstwie.

I. Zakłady mleczarskie.

Art. 1. (1) Przepisy ustawy niniejszej dotyczą następujących zakładów mleczarskich: zlewni mleka, mleczarni, śmietanczarni, maślarni, serowni oraz bryndzarni.

(2) Przepisy ustawy niniejszej nie dotyczą zakładów, które trudnią się jedynie odprzedażą spożywcom mleka i przetworów mleczarskich, nabytych z zakładów mleczarskich.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może w drodze rozporządzeń wyłączać z pod działania ustawy niniejszej na całym obszarze Państwa lub jego części te spośród zakładów mleczarskich, określonych w ust. (1), których działalność opiera się wyłącznie na mleku z własnego gospodarstwa i nie przekracza rozmiarów, ustalonych w tych rozporządzeniach.

(4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych oraz Przemysłu i Handlu rozciągać przepisy ustawy niniejszej na zakłady mleczarskie, nieokreślone w ust. (1).

Art. 2. (1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustali w drodze rozporządzeń, wydanych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, wymagania, jakim powinny odpowiadać:

1) pomieszczenia i urządzenia zakładów mleczarskich,
2) zawodowe przygotowanie technicznych kierowników tych zakładów.

(2) Nadto Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może w drodze rozporządzeń wprowadzać obowiązek dla pewnych typów zakładów mleczarskich:

1) prowadzenia przez zakłady mleczarskie wykazów surowców oraz przerobu według zasad, ustalonych w rozporządzeniu,
2) stosowania przez zakłady mleczarskie ustalonych w rozporządzeniu technicznych metod wytwarzania poszczególnych rodzajów przetworów mleczarskich,

3) używania surowca, odpowiadającego pod względem jakości wymaganiom, określonym w rozporządzeniu,

4) obliczania cen za dostarczane zakładom mleczarskim mleko w stosunku do jego jakości oraz zawartości w niem tłuszczu.

Art. 3. (1) Zakład mleczarski powinien być najpóźniej w ciągu siedmiu dni od uruchomienia zgłoszony do rejestru zakładów mleczarskich, prowadzonego przez właściwą izbę rolniczą.

(2) Izba rolnicza wpisze zakład do rejestru, jeżeli odpowiada on wymaganiom, ustalonym na podstawie art. 2 ust. (1) pkt. 1).

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustali zasady prowadzenia rejestru zakładów mleczarskich.

Art. 4. Osoba, zamierzająca założyć zakład mleczarski, powinna zwrócić się do izby rolniczej po wskazówki co do celowości założenia zakładu, a w razie przedstawienia planów pomieszczeń i urządzeń technicznych zakładu — izba wyda w ciągu jednego miesiąca opinję o zgodności ich z wymaganiami, ustalonemi na podstawie art. 2 ust. (1) pkt. 1).

Art. 5. (1) Właściciele zakładów mleczarskich, istniejących w dniu wejścia w życie ustawy niniejszej, jeżeli zamierzają prowadzić je nadal, powinni w ciągu sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia , wydanego na podstawie art. 2 ust. (1) pkt. 1), wystąpić do właściwej izby rolniczej o zarejestrowanie zakładu lub, jeżeli tego nie uczynią, zamknąć zakład w tym terminie.

(2) Izba rolnicza zarejestruje zakład, określony w ust. (1), jeżeli jest on urządzony zgodnie z wymaganiami, ustalonemi na podstawie art. 2 ust. (1) pkt. 1).

(3) Jeżeli zakład mleczarski nie jest urządzony zgodnie z wymaganiami, ustalonemi na podstawie art. 2 ust. (1) pkt. 1), izba rolnicza zarejestruje go pod warunkiem. że zakład zostanie dostosowany do tych wymagań w odpowiednim terminie, oznaczonym przez izbę rolniczą. Niedostosowanie zakładu do tych wymagań w oznaczonym terminie powoduje wykreślenie zakładu z rejestru.

(4) W stosunku do zakładów spółdzielni, należących do związków rewizyjnych i odbierających mleko lub śmietankę tylko od swych członków, decyzja o wykreśleniu z rejestru może być powzięta przez izbę rolniczą po zasięgnięciu opinji właściwego związku rewizyjnego.

(5) Przed powzięciem decyzji o wykreśleniu z rejestru zakładów mleczarskich, które korzystają z kredytu na cele inwestycyjne, izba rolnicza powinna porozumieć się z instytucją wierzycielską.

Art. 6. Jeżeli zakład mleczarski zostanie unieruchomiony i pomimo wezwania izby rolniczej nie zostanie uruchomiony w oznaczonym terminie, lub jeżeli zakład jest prowadzony niezgodnie z przepisami ustawy niniejszej oraz rozporządzeń na jej podstawie wydanych — izba rolnicza może wykreślić zakład z rejestru.

Art. 7. Zakłady mleczarskie, których zarejestrowania izba rolnicza odmówiła spowodu niezgodności urządzeń zakładu z wymaganiami, ustalonemi na podstawie art. 2 ust. (1) pkt. 1), oraz zakłady, które izba wykreśliła z rejestru, powinny zostać zamknięte w ciągu trzech miesięcy od doręczenia orzeczenia izby rolniczej o odmowie rejestracji lub wykreśleniu z rejestru. O odmowie zarejestrowania oraz wykreśleniu z rejestru zakładu mleczarskiego izba rolnicza powiadomi ludność danej miejscowości za pośrednictwem tamtejszej administracji.

Art. 8. (1) Nadzór nad zakładami mleczarskiemi w zakresie, ustalonym w ustawie niniejszej, sprawują izby rolnicze.

(2) Przedstawiciele izby rolniczej, upoważnieni do wykonywania czynności nadzoru, mają prawo:

1) wykonywania czynności nadzorczych we wszelkich pomieszczeniach zakładu,
2) przeglądania ksiąg handlowych, gospodarczych i innych dokumentów i zapisków oraz czynienia z nich odpisów,
3) badania mleka i przetworów mleczarskich oraz bezpłatnego pobierania z nich próbek w niezbędnych do przeprowadzenia kontroli rozmiarach, które zostaną ustalone dla mleka i poszczególnych rodzajów przetworów mleczarskich przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(3) Pracownicy zakładów mleczarskich obowiązani są ułatwiać osobom, wykonywującym czynności nadzorcze, przeprowadzenie tych czynności.

(4) Wiadomości, uzyskane w drodze wykonywania nadzoru, należy traktować jako tajemnicę handlową.

(5) Nadzór nad przestrzeganiem wymagań, ustalonych na podstawie art. 2, i czynności z tym nadzorem związane wykonywują w stosunku do zakładów mleczarskich, prowadzonych przez szkoły państwowe oraz szkoły publiczne — właściwe władze szkolne w tym samym zakresie w jakim w stosunku do pozostałych zakładów mleczarskich czynią to izby rolnicze.

Art. 9. Izby rolnicze mogą ustanawiać opłaty za wykonywanie czynności nadzorczych, wymagających pobytu przedstawiciela izby w zakładzie, w wysokości odpowiadającej rzeczywistym kosztom. Opłaty te podlegają zatwierdzeniu przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 10. (1) Przy wykonywaniu czynności, wynikających z przepisów art. 3 — 8 w stosunku do zakładów spółdzielni, na-

leżących do związków rewizyjnych i odbierających mleko lub śmietankę tylko od członków, izby rolnicze opierają się na ustaleniach tych związków.

(2) Przepis ust. (1) stosuje się również do zakładów spółdzielni, nieprzyjętych jeszcze do związku rewizyjnego, którym właściwy związek rewizyjny wydał oświadczenie o celowości ich założenia. Przepisu ust. (1) nie stosuje się jednak w przypadku, gdy spółdzielnia w ciągu sześciu miesięcy od wydania oświadczenia nie zostanie przyjęta do związku rewizyjnego.

II. Oceny przetworów mleczarskich.

Art. 11. (1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może ustalać w drodze rozporządzeń organizację ocen przetworów mleczarskich, sposób badania i wielkość pobieranych próbek oraz rodzaje zakładów, których przetwory będą podlegały ocenom.

(2) Na zakłady mleczarskie, określone stosownie do przepisu ust. (1), nakłada się obowiązek bezpłatnego dostarczania organom oceniającym próbek przetworów mleczarskich.

III. Wywóz przetworów mleczarskich zagranicę.

Art. 12. (1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może w drodze rozporządzeń, wydanych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu:

1) ustalać wymagania, jakim powinny odpowiadać poszczególne rodzaje przetworów mleczarskich, wywożonych zagranicę, ustalać podział tych przetworów na typy (standarty) oraz skreślać tryb zaliczania tych przetworów do ustalonych typów.

2) określać warunki wywozu zagranicę, dotyczące w szczególności opakowania przetworów mleczarskich, ich znakowania, przechowywania oraz przewozu,

3) postanawiać, że do wywożenia przetworów mleczarskich zagranicę uprawnione będą tylko przedsiębiorstwa, wpisane do odpowiednich rejestrów, oraz ustalać warunki rejestracji i zasady prowadzenia tych rejestrów.

(2) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może w drodze rozporządzeń, wydanych w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Skarbu, ustalać miejsca odprawy celnej, miejsca kontroli oraz punkty graniczne dla wywozu poszczególnych rodzajów przetworów mleczarskich.

Art. 13. (1) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może w drodze rozporządzenia postanowić, że do wywozu zagranicę będą dopuszczone tylko przetwory z zakładów mleczarskich, odpowiadających pod względem pomieszczeń, urządzeń i rozmia-

rów wytwórczości wymaganiom szczególnym, określonym w rozporządzeniu.

(2) W razie wydania rozporządzenia na podstawie poprzedzającego ustępu izby rolnicze będą na wniosek właścicieli zakładów mleczarskich stwierdzać, czy zakłady te odpowiadają wymaganiom, przewidzianym w rozporządzeniu, oraz prowadzić rejestry zakładów, odpowiadających tym wymaganiom (zakłady mleczarskie wywozowe).

(3) O wpisaniu zakładu do rejestru zakładów mleczarskich wywozowych lub wykreśleniu z rejestru izba rolnicza zawiadamia właściciela zakładu i ogłasza na jego koszt w Monitorze Polskim.

Art. 14. (1) Nadzór nad wykonywaniem przepisów ustawy niniejszej i rozporządzeń, wydanych na jej podstawie, o wywozie przetworów mleczarskich zagranicę sprawuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) Zasady wykonywania bezpośredniego nadzoru oraz organa, wykonywujące czynności nadzoru, określi w drodze rozporządzenia Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

(3) Organa, wykonywujące czynności nadzoru, mają prawo:

1) wykonywania czynności nadzorczych we wszelkich pomieszczeniach przedsiębiorstw eksportowych, w miejscach załadowania przetworów oraz w punktach granicznych, a w przypadkach wyjątkowych — zgodnie ze szczegółowemi przepisami — również w czasie przewozu.

2) przeglądanie ksiąg handlowych, gospodarczych i innych dokumentów, dowodów i zapisków oraz czynienia z nich odpisów,

3) pobierania bezpłatnych próbek w niezbędnych do przeprzeprowadzenia kontroli rozmiarach, które zostaną ustalone dla poszczególnych rodzajów przetworów mleczarskich przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(4) Pracownicy przedsiębiorstw obowiązani są ułatwiać organom nadzorczym przeprowadzanie czynności nadzoru.

(5) Wiadomości, uzyskane w drodze wykonywania nadzoru, należy traktować jako tajemnicę handlową.

(6) Za kontrolę przetworów mleczarskich, wywożonych zagranicę, mogą być pobierane opłaty w wysokości, ustalonej przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

IV. Przepisy karne.

Art. 15. (1) Kto:

1) prowadzi zakład mleczarski, niezgłoszony do rejestru wbrew przepisom art. 3 ust. (1) lub art. 5 ust. (1), albo pro-

wadzi zakład, którego zarejestrowania izba rolnicza odmówiła, lub też prowadzi zakład, skreślony z rejestru (art. 7),

2) wywozi zagranicę przetwory mleczarskie, nieodpowiadające wymaganiom, ustalonym na podstawie art. 12 ust. (1) pkt. 1),

3) wywozi zagranicę przetwory mleczarskie, nie będąc do tego uprawnionym w myśl przepisów, wydanych na podstawie art. 12 ust. (1) pkt. 3),

4) wywozi zagranicę przetwory mleczarskie, pochodzące z zakładów mleczarskich, nieuznanych za zakłady mleczarskie wywozowe (art. 13),

— podlega karze aresztu do trzech miesięcy lub grzywny do 3.000 zł.

(2) Kto:

1) nie dostarczy próbek przetworów mleczarskich organom oceniającym, będąc do tego obowiązany w myśl przepisów, wydanych na podstawie art. 11,

2) utrudnia wykonywanie czynności nadzorczych wbrew przepisom art. 8 i 14,

3) wywozi zagranicę przetwory mleczarskie bez zachowania warunków, ustalonych na podstawie art. 12 ust. (1) pkt. 2)

— podlega karze aresztu do czternastu dni lub grzywny do 500 zł.

(3) Do orzekania w sprawach o czyny karalne, przewidziane w ustawie niniejszej, powołuje się powiatowe władze administracji ogólnej.

V. *Przepisy końcowe.*

Art. 16. (1) Jeżeli postępowanie izb rolniczych przy wykonywaniu ustawy niniejszej nie jest w tej ustawie lub rozporządzeniach na jej podstawie wydanych określone, stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu administracyjnem.

(2) Od orzeczeń izb rolniczych służy odwołanie do Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(3) Orzekanie w sprawach odwołań od orzeczeń izb rolniczych Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może przekazywać w drodze rozporządzeń wojewodom.

Art. 17. (1) Wynikające z przepisów ustawy niniejszej uprawnienia izb rolniczych w stosunku do zakładów mleczarskich, jeżeli chodzi o zakłady położone na obszarze m. st. Warszawy, służą Warszawskiej Izbie Rolniczej.

(2) Organem bezpośredniego nadzoru nad działalnością Warszawskiej Izby Rolniczej w tym zakresie jest Komisarz Rządu na m. st. Warszawę.

Art. 18. (1) Do zakładów mleczarskich stosuje się nadal obok przepisów ustawy niniejszej przepisy prawa przemysło-

wego, budowlanego, o spółdzielniach, o dozorze nad artykułami żywności i przedmiotami użytku i inne.

(2) Przepisy ustawy niniejszej nie naruszają w niczem uprawnień, wypływających z umów międzynarodowych.

Art. 19. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 20. Ustawa niniejsza wchodzi w życie po upływie trzech miesięcy od dnia ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej :*I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *Marjan Zyndram-Kościałkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych :*J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 6. V. 36 r. Nr. 35, poz. 272).

40.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 7 kwietnia 1936 r.

o sporządzaniu i ustalaniu budżetów izb rolniczych.

Na podstawie art. 50a rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 2, poz. 16) w brzmieniu ustalonem art. 66 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Gospodarka finansowa Izby Rolniczej powinna obracać się ściśle w granicach ustalonych w budżecie Izby, zatwierdzonym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) Rok budżetowy zaczyna się i kończy równocześnie z rokiem budżetowym Państwa.

§ 2. (1) Budżet Izby obejmuje wszystkie spodziewane dochody i wydatki.

(2) Zarówno dochody, jak i wydatki, umieszczane są w budżecie Izby w sumach brutto, t. j. dochody bez potrącenia kosztów ich uzyskania, wydatki zaś bez potrącania częściowego pokrycia ich dochodami.

(3) Budżet Izby obejmuje również dochody i wydatki, związane z użytkowaniem objektów majątkowych, niebędących własnością Izby, jeżeli dochody te mogą być użyte na potrzeby Izby.

(4) Operacje kredytowe, zawierane na okres krótszy, niż jeden rok (pożyczki, zaliczki zwrotne i t. p.), nie wchodzą do budżetu.

(5) W budżecie nie należy zamieszczać: sum, pochodzących z rozrachunków między poszczególnemi komórkami organizacyjnemi Izby i zakładami, których dochody i wydatki są zamieszczane w budżecie ogólnym, sum obcych (depozytów), sum przechodnich i zasiłków, otrzymywanych przez Izbę dla innych organizacyj.

§ 3. (1) Dochody i wydatki dzielą się na: zwyczajne i nadzwyczajne.

(2) Do dochodów nadzwyczajnych zalicza się:

1) wpływy ze sprzedaży i likwidacji majątku nieruchomego Izby,

2) wpływy ze sprzedaży majątku ruchomego ponad normę rocznej produkcji lub corocznej sprzedaży przedmiotów wybrakowanych spowodu zużycia,

3) wpływy z pożyczek długoterminowych,

4) wpływy z zasiłków państwowych, samorządowych lub innych przeznaczonych na wydatki nadzwyczajne, jak zakup nieruchomości, poczynienie inwestycyj i t. p.

5) jednorazowe wpływy z tytułu zapisu lub darowizny, uczynionych na rzecz Izby i t. p.

6) zwroty z tytułu wydatków poniesionych przez Izbę w ubiegłych latach budżetowych.

(3) Wszelkie inne mogące się powtarzać dochody zalicza się do dochodów zwyczajnych.

(4) Do wydatków nadzwyczajnych zalicza się:

1) wydatki inwestycyjne, jak zakup nieruchomości, kapitalny remont i wznoszenie nowych budowli, przeprowadzanie meljoracyj trwałych w majątkach rolnych Izby, jednorazowe wydatki, związane z przejęciem lub utworzeniem przez Izbę zakładów rolniczych i t. p.

2) wydatki na zakup ruchomości w ilości, przekraczającej coroczne normalne uzupełnienie,

3) wydatki na przedterminowe spłaty pożyczek długoterminowych,

4) wydatki na cele o charakterze wyjątkowym (klasyfikacja gruntów, pomoc w przypadkach klęsk elementarnych i t. p.).

(5) Wszystkie inne wydatki zalicza się do wydatków zwyczajnych.

(6) Do wydatków zwyczajnych zalicza się również wydatki na oprocentowanie i spłatę pożyczek długoterminowych.

§ 4. (1) Dochody nadzwyczajne używane być mogą wyłącznie na pokrycie wydatków nadzwyczajnych. Wyjątek stanowią przypadki, gdy użycie dochodów nadzwyczajnych na wy-

datki zwyczajne zastrzeżone zostanie w warunkach darowizny lub zapisu.

(2) Nadwyżek dochodów nad wydatkami w poprzednich okresach budżetowych nie należy wykazywać w budżecie jako dochód. Nadwyżki te używane być mogą zasadniczo na pokrycie wydatków nadzwyczajnych, a tylko wyjątkowo na pokrycie wydatków zwyczajnych w przypadkach, gdyby bez tego nie było można osiągnąć zrównoważenia budżetu.

(3) Izba winna dążyć do stałego posiadania rezerw gotówkowych, wynoszących co najmniej 1/6 ogólnej sumy budżetu wydatków.

§ 5. (1) Budżet Izby winien przewidywać całkowicie pokrycie projektowanych wydatków.

(2) Każdy dochód i wydatek powinien być przewidziany w budżecie tego roku budżetowego, w którym spodziewane jest jego osiągnięcie lub uskutecznienie bez względu na czas powstania należności lub zobowiązania.

Przy preliminowaniu dochodów należy się opierać na wynikach lat poprzednich, biorąc pod uwagę bieżącą sytuację gospodarczą.

(3) Zasiłki można preliminować, gdy Izba ma dostateczną pewność otrzymania ich, pożyczki zaś, gdy Izba ma formalne przyrzeczenie na piśmie otrzymania ich w danym roku budżetowym.

§ 6. Szczegółowy układ budżetu Izby określi instrukcja Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 7. (1) Przy wykonywaniu budżetu obowiązuje zasada oszczędności i celowości w wydatkach. Jeżeli nie można w ciągu okresu budżetowego osiągnąć dochodów w preliminowanej wysokości, należy odpowiednio zmniejszyć wydatki.

(2) W celu uniknięcia niedoboru należy wykonywać budżet planowo, uwzględniając nasilenie wydatków i nierównomierność wpływów w pewnych okresach.

§ 8. (1) Kredyty ustalone w poszczególnych paragrafach budżetu stanowią nieprzekraczalną granicę wydatków z wyjątkiem przypadków przewidzianych w §§ 9 i 10 rozporządzenia niniejszego. Wydatki mogą być dokonywane tylko zgodnie z przeznaczeniem, określonem nazwą odpowiedniego paragrafu budżetu.

(2) Etatów osobowych, przewidzianych w budżecie, nie można przekraczać ani ilościowo, ani pod względem wysokości uposażenia. Uposażenie jednej i tej samej osoby można wyznaczyć z jednego tylko etatu osobowego.

§ 9. (1) Zwiększenie pewnego kredytu przez odpowiednie zmniejszenie innych kredytów przewidzianych w budżecie (virement) może nastąpić na podstawie uchwały rady izby, zatwierdzonej przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) Uchwała, przewidziana w ust. (1), może dać ogólne upoważnienie:

1) zarządowi Izby do przenoszenia kredytów (virement), lecz jedynie w granicach rozdziałów poszczególnych działów budżetu, z tem, że przenoszenie kredytów będzie stosowane wyjątkowo na podstawie szczegółowo umotywowanego wniosku prezesa Izby.

2) prezesowi Izby do przenoszenia kredytów (virement) pomiędzy wszystkiemi paragrafami obejmującemi wynagrodzenia za prace specjalne i zapomogi oraz między paragrafami obejmującemi koszty podróży pracowników.

(3) Uchwała, upoważniająca zarząd Izby do dokonywania virement, wymieniona w ust. (2) pkt. 1), nie może dotyczyć zwiększenia diet członków władz oraz uposażeń pracowników Izby, jak również liczby etatów osobowych.

(4) Kredyty na jednorazowe inwestycje mogą być w drodze virement zwiększane przez zarząd jedynie w tych wypadkach, gdy niedokonanie bezzwłoczne inwestycji zagrażałoby zniszczeniem lub zmniejszeniem majątku Izby.

(5) Prawa dokonywania virement zarząd Izby nie może przelać na prezesa Izby.

§ 10. (1) Jeżeli w ciągu okresu budżetowego zajdzie potrzeba wydatku, nieprzewidzianego w budżecie lub przewidzianego w niewystarczającej wysokości i jeżeli uskutecznienie takiego wydatku na podstawie przepisów § 9 okaże się niemożliwe, wówczas uskutecznienie tego wydatku wymaga specjalnej uchwały rady Izby, która jednocześnie wskaże źródło jego pokrycia. Uchwała taka wymaga zatwierdzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) W przypadkach, w których uskutecznienia takiego wydatku nie da się odroczyć do czasu powzięcia przez radę Izby odpowiedniej uchwały bez szkody dla Izby, lub gdy wynika on z ustawowego obowiązku Izby, zarząd Izby może za zgodą Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych wydatek ten uskutecznić, obowiązany jest wszakże podać to do wiadomości rady Izby na najbliższem jej posiedzeniu w celu uzyskania uchwały rady Izby, dotyczącej pokrycia tego wydatku.

§ 11. (1) Wszelkie kredyty przewidziane w budżecie wygasają z ostatnim dniem roku budżetowego i po tym dniu nie można czynić żadnych wydatków na poczet kredytów zakończonego roku budżetowego.

(2) Jeżeli dochody preliminowane w budżecie zakończonego okresu budżetowego wpływają po zakończeniu tego okresu, należy je zaliczać na poczet tego roku budżetowego, w którym wpływają.

§ 12. (1) Opracowanie budżetu winno odpowiadać wytycznym, ustalonym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rol-

nych dla poszczególnych dziedzin działalności Izby oraz winno być oparte na rocznym planie prac Izby.

(2) Roczny plan prac Izby, opracowany i uchwalony przez zarząd Izby, winien być przedstawiony Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych do zatwierdzenia najpóźniej wraz z budżetem Izby.

§ 13. (1) Prezes Izby winien przesłać preliminarz budżetowy komisji finansowo-budżetowej nie później, niż na 6 tygodni przed terminem posiedzenia rady Izby.

(2) Komisja finansowo-budżetowa rozpatruje preliminarz budżetowy, opracowany przez zarząd Izby, oraz składa radzie Izby wnioski, dotyczące tego preliminarza, przyczem czynności te winna zakończyć najpóźniej na 15 dni przed terminem zwyczajnej sesji rady Izby.

(3) Preliminarz budżetowy oraz wnioski komisji finansowo-budżetowej, dotyczące tego preliminarza, należy przesłać Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych, właściwym dla okręgu działalności Izby wojewodom oraz wszystkim radcom najpóźniej na 10 dni przed terminem posiedzenia rady Izby, na którem sprawy te mają być rozpatrywane.

(4) Budżet Izby uchwala rada Izby na podstawie preliminarza opracowanego przez zarząd Izby.

Budżet Izby winien być uchwalony przez radę najpóźniej na dwa miesiące przed rozpoczęciem następnego roku budżetowego.

Uchwała Izby o przyjęciu budżetu i szczegółowych warunkach jego wykonania jest składową częścią budżetu Izby.

(5) Uchwalony przez radę Izby budżet zarząd Izby obowiązany jest przesłać właściwym dla okręgu działalności Izby wojewodom w ciągu 7-miu dni od jego uchwalenia w ilości egzemplarzy przez nich żądanej.

(6) W ciągu 7-miu dni od otrzymania budżetu wojewoda właściwy terytorjalnie dla siedziby Izby przesyła do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych żądaną ilość egzemplarzy budżetu ze swoją opinją, wojewodowie zaś właściwi dla okręgu działalności Izby przesyłają swoje opinje.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze całego Państwa z wyjątkiem województwa śląskiego.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 1. V. 36 r. Nr. 34, poz. 265).

41.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SPRAWIEDLIWOŚCI, SKARBU ORAZ ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 24 kwietnia 1936 r.

o szczegółowych zasadach postępowania układowego dla posiadaczy gospodarstw wiejskich.

Na podstawie art. 73 i 89 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 59) zarządza się co następuje:

§ 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszem bez bliższego określenia artykuły odnoszą się do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 59), paragrafy zaś — do rozporządzenia niniejszego.

§ 2. Decyzje w sprawach: udzielenia tymczasowego odroczenia wypłat (art. 73 ust. 2), otwarcia postępowania układowego (art. 73 ust. 1, 74 i 75), zatwierdzenia układu (art. 84 i 85), unieważnienia układu (art. 88) oraz umorzenia postępowania (§ 16), wydaje w formie orzeczeń urząd rozjemczy w pełnym zespole orzekającym, określonym w art. 66, przyczem delegatem Ministra Skarbu jest z urzędu delegat do spraw finansowo-rolnych, powołany na podstawie przepisów rozporządzenia Ministrów: Skarbu i Sprawiedliwości z dnia 24 sierpnia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 658) lub jego zastępca, a delegatem Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych jest z urzędu naczelnik wydziału rolnictwa i reform rolnych właściwego urzędu wojewódzkiego, lub jego zastępca.

W sprawach dotyczących postępowania układowego, nie wymienionych w ustępie poprzedzającym, rozstrzyga w formie postanowienia przewodniczący urzędu rozjemczego.

§ 3. W przypadku gdy o otwarcie postępowania układowego wnosi dłużnik, do wniosku winny być dołączone:

1) dokumenty, stwierdzające prawo własności, użytkowania lub dzierżawy gospodarstwa wiejskiego oraz stan obciążenia tych praw;

2) dokumenty, stwierdzające oszacowanie gospodarstwa wiejskiego — z uwzględnieniem przepisu art. 64 — oraz oszacowanie innych przedmiotów majątkowych, dokonane przez wojewódzkie biuro do spraw finansowo-rolnych lub biegłych przez to biuro wskazanych; oszacowanie to winno być sporządzone w formie protokółu z podaniem podstaw oszacowania oraz z uwzględnieniem przepisu § 7 ust. 2;

3) jeżeli dłużnik prowadzi księgowość odpowiadającą przepisom Ordynacji Podatkowej:

a) bilans zamknięcia za ostatni rok gospodarczy,

b) odpis inwentarza, sporządzonego w związku z zamknięciem ksiąg,

c) imienny wyciąg z rachunku wierzycieli i dłużników z wymienieniem imion, nazwisk i adresów oraz należnych sum;

4) jeżeli dłużnik nie prowadzi księgowości określonej w pkt. 3) lub księgowość ta nie obejmuje całego jego majątku:

a) dokumenty, wymienione w pkt. 3), co do majątku objętego prawidłową księgowością,

b) dokładny wykaz wszelkich źródeł dochodu oraz całego majątku dłużnika, nieobjętego prawidłową księgowością,

c) spis wierzytelności i spis długów z wymienieniem należnych sum oraz imion, nazwisk i adresów dłużników i wierzycieli, nieobjętych prawidłową księgowością;

5) wykaz udzielonych poręczeń;

6) oświadczenie dłużnika, że podane okoliczności są prawdziwe i wyczerpujące.

Załączenia dokumentów wymienionych w pkt. 2 ustępu poprzedzającego nie wymaga się, jeżeli dłużnik wnosi o udzielenie mu tymczasowego odroczenia wypłat (art. 73 ust. 2).

§ 4. W przypadku gdy o otwarcie postępowania wnosi wierzyciel, do wniosku winien być dołączony tytuł wykonawczy.

W imieniu władzy skarbowej może wnieść o otwarcie postępowania jedynie władza skarbowa II instancji, przyczem do wniosku takiego winny być dołączone:

1) tytuł wykonawczy, oraz

2) oświadczenie władzy skarbowej lub właściwej instytucji, stwierdzające, że dłużnik zalega z płaceniem podatków i opłat państwowych lub innych zobowiązań publiczno-prawnych co najmniej za okres roczny.

§ 5. W przypadku, gdy wnioskodawcą jest wierzyciel lub władza skarbowa, wniosek winien być złożony w dwóch egzemplarzach. Przewodniczący urzędu rozjemczego zarządzi doręczenie odpisu wniosku dłużnikowi, udzielając mu jednocześnie terminu dwutygodniowego — licząc od daty doręczenia mu odpisu wniosku — do uregulowania należności wnioskodawcy.

Równocześnie z doręczeniem odpisu wniosku, przewodniczący urzędu rozjemczego zawiadomi dłużnika, że w powyższym dwutygodniowym terminie może złożyć uzasadnione podanie o wyznaczenie mu terminu celem umożliwienia skorzystania z ulg przewidzianych w art. 50, 51, 52, 53, 54, 57, 59 i 60. Jeżeli z okoliczności sprawy domniemywać należy, że skorzystanie przez dłużnika z powyższych ulg, może mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie wniosku o otwarcie postępowania układowe-

go, przewodniczący udzieli dłużnikowi odpowiedniego terminu do złożenia urzędowi rozjemczemu stosownych wniosków. Jeżeli dłużnik w zakreślonym terminie sprawę do urzędu rozjemczego wniesie i należycie ją popiera, wówczas do czasu prawomocnego ukończenia tej sprawy, rozstrzygnięcie wniosku o otwarcie postępowania układowego może ulec zawieszeniu.

§ 6. W razie zażądania kaucji (art. 71 ust. 3) przewodniczący urzędu rozjemczego winien udzielić wierzycielowi odpowiedniego terminu do złożenia kaucji. Po bezskutecznym upływie terminu należy wniosek zwrócić.

Jeżeli zostanie orzeczony przepadek kaucji na rzecz Skarbu Państwa, kaucja ta po potrąceniu opłat i kosztów wymienionych w art. 71 ust. 4 przekazana będzie na dochód budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 7. Po bezskutecznym upływie terminów, udzielonych dłużnikowi na podstawie § 5, przewodniczący urzędu rozjemczego zarządzi oszacowanie majątku dłużnika oraz wezwie go do dostarczenia dokumentów wymienionych w § 3 pkt. 1, 3, 4, 5 i 6. Oszacowanie nieruchomości ziemskiej — z uwzględnieniem przepisu art. 64 — oraz oszacowanie innych przedmiotów majątkowych, będą dokonane przez właściwe władze wojewódzkie biuro do spraw finansowo-rolnych lub biegłych wskazanych przez to biuro. Oszacowanie winno być sporządzone w formie protokółu z podaniem podstaw oszacowania; o terminie i miejscu przeprowadzenia szacunku należy zawiadomić wnioskodawcę i dłużnika.

W przypadku, gdy nieruchomość ziemska została częściowo rozparcelowana, a uregulowanie prawa własności odprzedanych gruntów jeszcze nie nastąpiło, należy, po ustaleniu wartości całej nieruchomości, potrącić z szacunku wartość gruntów oddanych w posiadanie nabywców, przyczem grunty te winny być oszacowane z uwzględnieniem przepisu art. 64.

§ 8. Przed rozstrzygnięciem wniosku o otwarcie postępowania układowego lub udzielenie tymczasowego odroczenia wypłat (art. 73 ust. 1 i 2), przewodniczący urzędu rozjemczego zażąda opinji od wojewódzkiego biura do spraw finansowo-rolnych o stanie majątkowym dłużnika; ponadto przewodniczący urzędu rozjemczego może przeprowadzić dochodzenia, jakie uzna za potrzebne do wyjaśnienia sprawy.

§ 9. Po załatwieniu czynności wstępnych, określonych w paragrafach poprzedzających, jak również po upływie terminu odroczenia wypłat (art. 73 ust. 2), przewodniczący urzędu rozjemczego wyznaczy termin i miejsce rozprawy, wzywając nań pisemnie wnioskodawcę i dłużnika, a nadto wszystkich wierzycieli przez zarządzenie wywieszenia obwieszczenia w siedzibie zarządu gminy wiejskiej, lub miasta, w których obrębie położone są nieruchomości dłużnika. Obwieszczenie to winno być

wywieszone w ciągu 5-ciu dni na tablicy ogłoszeń; usunięcie obwieszczenia przed upływem tego terminu nie wpływa na ważność ogłoszenia.

W terminie, wyznaczonym w myśl ustępu poprzedzającego, urząd rozjemczy — z uwzględnieniem przepisu art. 74 ust. 1 — na niejawnej rozprawie wysłucha wnioskodawcę, dłużnika, gdy ten nie jest wnioskodawcą, biegłych i przedstawicieli instytucyj opinjujących oraz dopuści do wyjaśnień wierzycieli, jeżeli się stawili na skutek ogłoszeń.

§ 10. Orzeczenie, uwzględniające wniosek o udzielenie tymczasowego odroczenia wypłat (art. 73 ust. 2), winno zawierać oznaczenie, na jaki czas zostaje udzielone odroczenie wypłat. Ponadto w orzeczeniu tem winien być wskazany poczytny dziennik oraz siedziba zarządu gminy wiejskiej lub miasta, w których dokonywane będą ogłoszenia, dotyczące postępowania układowego.

Niezwłocznie po wydaniu orzeczenia przewodniczący urzędu rozjemczego zamianuje jednego lub kilku nadzorców oraz zarządzi ogłoszenie o udzieleniu tymczasowego odroczenia wypłat, z podaniem nazwiska nadzorcy w dzienniku wskazanym w orzeczeniu oraz w siedzibie zarządu gminy wiejskiej lub miasta zgodnie z przepisem § 9.

Udzielenie tymczasowego odroczenia wypłat będzie na żądanie przewodniczącego urzędu rozjemczego ujawnione z urzędu w księgach hipotecznych oraz w innych księgach i rejestrach, do których wpisany jest majątek dłużnika.

§ 11. Do nadzorcy ustanowionego zgodnie z paragrafem poprzedzającym stosuje się odpowiednio przepisy §§ 18 i 19. Ponadto nadzorca winien czuwać nad tem, by w czasie trwania odroczenia wypłat dłużnik nie zaniedbywał spełnienia wszystkich czynności, niezbędnych do szybkiego przeprowadzenia postępowania układowego. W szczególności nadzorca winien dbać o to, by przed upływem terminu odroczenia wypłat dokonane zostało oszacowanie majątku dłużnika, zgodnie z przepisem § 3 ust. 1 pkt. 2.

§ 12. Odroczenie wypłat nie rozciąga się:

1) na należności z zobowiązań, zaciągniętych po orzeczeniu odroczenia wypłat;

2) na koszty postępowania układowego;

3) na należności, zabezpieczone umownym zastawem ruchomym, a w szczególności rejestrowym zastawem rolniczym i drzewnym;

4) na należności z tytułu czynszu dzierżawnego lub najmu, umowy o pracę i alimentów, — przypadające za okres 6 miesięcy przed datą wydania orzeczenia udzielającego odroczenia wypłat, oraz w czasie trwania odroczenia wypłat;

5) na należności z tytułu podatków i opłat państwowych, przypadające za okres ostatniego roku przed datą wydania orzeczenia, udzielającego odroczenia wypłat, oraz w czasie trwania odroczenia wypłat;

6) na należności z tytułu pożyczek udzielonych przez instytucje kredytu długoterminowego;

7) na należności objęte układami konwersyjnemi zatwierdzonemi przez komitet konwersyjny, działający przy Banku Akceptacyjnym.

§ 13. Z chwilą orzeczenia odroczenia wypłat, egzekucja przeciwko dłużnikowi z tytułu należności objętych odroczeniem wyplat nie może być wszczęta, a wszczęta ulega zawieszeniu. Nie mogą być również uzyskane hipoteki sądowe.

§ 14. W czasie odroczenia wypłat przychody osiągane z majątku dłużnika, po pokryciu wydatków na konieczne utrzymanie i prowadzenie na odpowiednim poziomie gospodarstwa oraz na skromne utrzymanie dłużnika i jego rodziny oraz po pokryciu należności, na które odroczenie wypłat się nie rozciąga, w kolejności, w jakiej te należności zostały wymienione w § 12, — mogą być użyte na zapłacenie bieżących odsetek w wysokości nieprzewyższającej każdorazowej stopy dyskontowej Banku Polskiego oraz na zapłacenie należności z tytułu umowy o pracę, według planu, który ustala nadzorca i zatwierdza przewodniczący urzędu rozjemczego.

§ 15. Orzeczenia urzędu rozjemczego, zapadłe w sprawie udzielenia tymczasowego odroczenia wypłat lub otwarcia postępowania układowego (art. 73 ust. 1 i 2) mogą ulec zaskarżeniu przez dłużnika lub wnioskodawcę; orzeczenia, uwzględniające wniosek o udzielenie tymczasowego odroczenia wypłat lub o otwarcie postępowania układowego, mogą ulec zaskarżeniu także przez wierzycieli.

Dwutygodniowy termin do wniesienia skargi liczy się dla dłużnika i wnioskodawcy od daty doręczenia im odpisu orzeczenia, a dla pozostałych osób od dnia ogłoszenia w dzienniku wskazanym w orzeczeniu (§ 10 ust. 1 i 17 ust. 1).

§ 16. Jeżeli w toku postępowania układowego okaże się, że nie było warunków koniecznych do wszczęcia postępowania układowego lub, — że warunki te później odpadły, urząd rozjemczy może na wniosek strony lub z urzędu postępowanie układowe umorzyć, o czem zawiadomi wnioskodawcę oraz dłużnika. O umorzeniu postępowania układowego należy ogłosić sposobem przewidzianym w § 10 ust. 2.

§ 17. Orzeczenie, uwzględniające wniosek o otwarcie postępowania układowego (art. 73 ust. 1 i 75), winno zawierać oznaczenie terminu, w ciągu którego — licząc od dnia uprawomocnienia się orzeczenia — winna zapaść uchwała w sprawie zawarcia układu (art. 84) pod rygorem wszczęcia postępowania

likwidacyjnego (art. 90 i nast.). Ponadto w orzeczeniu tem winien być wskazany poczytny dziennik oraz siedziba zarządu gminy wiejskiej lub miasta, w których dokonywane będą ogłoszenia, dotyczące postępowania układowego.

Niezwłocznie po wydaniu orzeczenia przewodniczący urzędu rozjemczego zamianuje jednego lub kilku nadzorców oraz zarządzi ogłoszenie o otwarciu postępowania układowego z podaniem nazwiska nadzorcy w dzienniku, wskazanym w orzeczeniu, oraz w siedzibie zarządu gminy wiejskiej lub miasta zgodnie z przepisem § 9.

Niezależnie od ogłoszeń przewidzianych w ustępie poprzedzającym, przewodniczący urzędu rozjemczego zarządzi ogłoszenie o otwarciu postępowania układowego w Monitorze Polskim.

Otwarcie postępowania układowego będzie na żądanie przewodniczącego urzędu rozjemczego ujawnione z urzędu w księgach hipotecznych oraz w innych księgach i rejestrach, do których wpisany jest majątek dłużnika.

§ 18. Nadzorca (nadzorcy) będzie mianowany z listy, ustalonej przez wojewódzkie biuro do spraw finansowo-rolnych zgodnie z przepisem art. 102 ust. (1) pkt. 3). Nadzorca obejmuje niezwłocznie po mianowaniu swe czynności. W razie konieczności mianowania kilku nadzorców przewodniczący ustali podział czynności między nimi. Objęcie czynności przez nadzorcę (nadzorców) winno być stwierdzone w formie protokółu. Przewodniczący urzędu rozjemczego może polecić, by objęcie czynności przez nadzorcę odbyło się w obecności przedstawiciela wojewódzkiego biura do spraw finansowo-rolnych.

Do obowiązków nadzorcy, wynikających z art. 76 należy między innemi:

1) niezwłocznie po objęciu czynności:

a) sporządzenie lub sprawdzenie szczegółowe inwentarza majątku;

b) jeżeli była prowadzona prawidłowa księgowość, sprawdzenie zamknięć rachunkowych za rok poprzedzający otwarcie postępowania oraz przeprowadzenie kontroli rachunku za rok bieżący, tudzież zarządzenie zamknięcia i ponownego otwarcia ksiąg z datą objęcia nadzoru;

c) jeżeli dłużnik nie prowadzi księgowości prawidłowej, lub też nadzorca uważa istniejącą księgowość za nieodpowiednią, zarządzenie zaprowadzenia księgowości stosownej do rozmiarów majątku dłużnika;

d) wydanie dla dłużnika pisemnej instrukcji, ustalającej zakres czynności zwykłego zarządu w rozumieniu art. 76 ust. (3);

2) przedstawianie na każde żądanie sprawozdań i rachunków przewodniczącemu urzędu rozjemczego;

3) w razie zauważenia, iż dłużnik nie stosuje się do wskazówek lub zarządzeń nadzorcy, doniesienie o tem przewodniczącemu urzędu rozjemczego.

Nadzorca może w każdym stanie postępowania sądowego wziąć udział w procesie po stronie dłużnika z uprawnieniami interwenjenta ubocznego; do interwencji tej stosuje się odpowiednio przepisy o spółuczestnictwie jednolitem.

Przy wykonywaniu swych czynności nadzorca winien uwzględniać w równej mierze potrzeby przedsiębiorstwa dłużnika, jak również interes wierzycieli oraz dłużnika i stosować się do wskazówek przewodniczącego urzędu rozjemczego. Nadzorcy służy prawo badania każdego czasu stanu majątkowego dłużnika, oraz wszelkich czynności zarządu, nie wyłączając przeglądania ksiąg, rachunków, rejestrów gospodarczych i wszelkich innych akt gospodarczych dłużnika. Nadzorca pobiera wynagrodzenie w wysokości określonej przez przewodniczącego urzędu rozjemczego według norm ustalonych przez Centralne Biuro do Spraw Finansowo-Rolnych.

Przewodniczący urzędu rozjemczego zleci wojewódzkiemu biuru do spraw finansowo-rolnych wykonywanie bezpośredniej kontroli nad nadzorcą (nadzorcami). Nadzorca winien stosować się do wszelkich wskazówek wojewódzkiego biura i składać na jego żądanie sprawozdania i rachunki. Za czynności, związane z wykonywaniem kontroli, jak również za inne czynności wykonane w związku z postępowaniem układowem, wojewódzkie biura do spraw finansowo-rolnych pobierać będą wynagrodzenie według norm ustalonych przez Centralne Biuro do Spraw Finansowo-Rolnych.

Nadzorca może być przez przewodniczącego urzędu rozjemczego na wniosek osoby interesowanej lub z urzędu usunięty z zajmowanego stanowiska.

§ 19. Na czynności nadzorcy służy osobom interesowanym zażalenie, które rozstrzyga ostatecznie przewodniczący urzędu rozjemczego.

Jeżeli okaże się potrzeba odebrania dłużnikowi całkowitego lub częściowego zarządu majątkiem (art. 76 ust. (4)), przewodniczący urzędu rozjemczego przed rozstrzygnięciem sprawy wysłucha przedstawiciela wojewódzkiego biura do spraw finansowo-rolnych.

§ 20. Po uprawomocnieniu się orzeczenia o otwarciu postępowania układowego, nadzorca przystąpi do ustalenia listy wierzytelności (art. 77 — 80) i w tym celu wyznaczy jeden lub kilka terminów sprawdzenia wierzytelności, o czem ogłosi w sposób określony w § 17 ust. 2, a ponadto do wnioskodawcy, dłużnika oraz do właściwej władzy skarbowej II instancji roześle zawiadomienia w listach poleconych. W ogłoszeniach i listach poleconych będzie wskazane miejsce, data wyłożenia listy

wierzycieli oraz termin i tryb jej zaskarżenia. O terminie (terminach) sprawdzenia wierzytelności nadzorca zawiadomi wojewódzkie biuro do spraw finansowo-rolnych. Przedstawiciele wojewódzkiego biura mogą brać udział w rokowaniach, jakie nadzorca rozpocznie w terminie sprawdzenia wierzytelności, celem ułatwienia tych rokowań.

O ile musi być wyznaczony nowy termin sprawdzenia wierzytelności, nadzorca winien podać do wiadomości obecnych datę i miejsce nowego terminu, w przeciwnym bądź razie winien wezwać wierzycieli, wnioskodawcę i dłużnika, jak przy pierwszym terminie.

§ 21. Lista wierzytelności winna być sporządzona w trzech rubrykach, z których pierwsza podawać będzie kwoty kapitału wierzytelności, druga — kwoty skapitalizowanych na dzień otwarcia postępowania układowego należności ubocznych (odsetki, prowizje, koszty i t. p.), trzecia zaś — łączne sumy kwot, wymienionych w rubrykach pierwszej i drugiej.

W przypadku, gdy dłużnik jest właścicielem dwóch lub więcej nieruchomości, posiadających oddzielne księgi hipoteczne (gruntowe), lista wierzytelności sporządzona będzie z zachowaniem zasad następujących:

1) wierzytelności wymienione w art. 80 ust. (1) pkt. 1) — 3) wpisuje się na listy oddzielne dla każdej nieruchomości; wierzytelności wymienione w pkt. 4) tegoż ustępu wpisuje się na osobną wspólną listę;

2) wierzytelność zabezpieczona łącznie na kilku nieruchomościach wpisana będzie odpowiednio na liście wierzytelności hipotecznych każdej z tych nieruchomości z zaznaczeniem, że wpis jest wielokrotny.

Wierzytelność niepieniężna będzie oszacowana i wciągnięta na listę wierzytelności według wartości z dnia otwarcia postępowania układowego.

Wierzytelności z tytułu rent lub innych świadczeń powrotnych — bez względu na to, czy wierzytelności te są zabezpieczone wpisem hipotecznym czy też zabezpieczenia takiego nie posiadają — będą wciągnięte na listę po skapitalizowaniu ich według zasad ustalonych w § 13 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 grudnia 1932 r. o postępowaniu przy opisie i oszacowaniu nieruchomości (Dz. U. R. P. Nr. 114, poz. 947).

Wierzytelności w pieniądzach zagranicznych będą wciągnięte na listę po przerachowaniu na pieniądze krajowe, bez względu na termin płatności, według kursu giełdy warszawskiej w dniu otwarcia postępowania układowego, a gdyby takiego kursu nie było — według ceny targowej z tej daty. Wierzytelności, które podlegają przepisom art. 41 i 49 będą wciągnięte na listę po przerachowaniu zgodnie z zasadami, określonemi w tych artykułach.

Wierzytelności objęte art. 81 ust. 2 i 3 będą wciągnięte na listę wierzytelności z zaznaczeniem, że wierzytelności te nie mogą być obniżone bez zgody wierzycieli.

§ 22. Niezwłocznie po sporządzeniu listy (list) wierzytelności nadzorca prześle ją do urzędu rozjemczego celem jej wyłożenia zgodnie z przepisem art. 80 ust. (2) i ogłosi o wyłożeniu listy w piśmie, wskazanem w orzeczeniu o otwarciu postępowania układowego (§ 17 ust. 1).

Po rozstrzygnięciu zażaleń na postanowienia nadzorcy co do wpisania lub odmowy wpisania wierzytelności na listę przewodniczący urzędu rozjemczego zatwierdza listę w ostatecznem brzmieniu.

§ 23. Po zatwierdzeniu listy wierzytelności przez przewodniczącego urzędu rozjemczego nadzorca sporządzi na podstawie listy (list) wierzytelności wykaz głosów, służących wierzycielom. Wykaz ten sporządzony będzie według zasad następujących:

1) kwotę wierzytelności zaokrągloną do pełnych złotych mnoży się przez odpowiedni współczynnik (art. 83) i iloczyn ten dzieli się przez 1.000; otrzymany iloraz przedstawia liczbę głosów służących wierzycielowi, przyczem ułamków nie uwzględnia się;

2) jeżeli wierzytelność mieści się częściowo w jednej kategorji, częściowo zaś w następnej lub następnych kategorjach, nadzorca podzieli wierzytelność na kwoty przypadające do odpowiednich kategoryj; poszczególne te kwoty zaokrąglone do pełnych złotych mnoży się przez odpowiednie współczynniki (art. 83), poczem otrzymane iloczyny dodaje się i w ten sposób uzyskaną sumę dzieli się przez tysiąc; otrzymany iloraz przedstawia liczbę głosów służących wierzycielowi, przyczem ułamków nie uwzględnia się;

3) wierzycielom, którzy na podstawie obliczenia dokonanego według pkt. 1 i 2 nie otrzymują pełnego głosu, służy prawo łączenia swych należności do wysokości niezbędnej do uzyskania przynajmniej jednego głosu; sposób wykonania prawa głosu w takich przypadkach określają przepisy § 26.

Współczynniki, o których mowa w ustępie poprzedzającym, wynoszą dla wierzytelności wymienionych w art. 80 ust. (1) pkt. 1) — 3):

a) dla wierzytelności mieszczących się w 50% szacunku nieruchomości . . . . — 4
b) dla wierzytelności mieszczących się w 50—75% szacunku nieruchomości . . . . . . — 3
c) dla wierzytelności mieszczących się w 75—100% szacunku nieruchomości . . . . . . — 2

Dla wszelkich innych wierzytelności współczynnik wynosi . . . . — 1

§ 24. Przy obliczaniu ilości głosów przypadających wierzycielowi, którego należność zabezpieczona jest łącznie na kilku nieruchomościach dłużnika, stosować należy zasadę następującą: ustala się kwotę wierzytelności, która — uwzględniając wszystkie łączne zabezpieczenia hipoteczne — mieści się w takiej kategorji wierzytelności, w której przypada największa ilość głosów; jeżeli w kategorji tej mieści się tylko część danej wierzytelności, postępuje się analogicznie w następnych kategorjach wierzytelności zgodnie z przepisem § 23 ust. 1 pkt. 2.

§ 25. Po sporządzeniu wykazu głosów nadzorca przystąpi niezwłocznie do przygotowania ostatecznego projektu układu, do którego będzie dołączona lista wierzytelności zatwierdzona przez przewodniczącego urzędu rozjemczego oraz wykaz głosów.

W przypadku określonym w § 7 ust. 2 projekt układu winien zawierać postanowienia zmierzające do uregulowania sytuacji prawnej i finansowej nabywców gruntów rozparcelowanych, w szczególności przez zastosowanie przepisów art. 54, bezciężarowe wydzielenie tych gruntów, oraz w przypadku przewidzianym w art. 81 ust. (1) pkt. 5) przez przejęcie przez wierzycieli zobowiązań dłużnika w stosunku do nabywców gruntów rozparcelowanych. Pozatem projekt układu winien w przypadkach przewidzianych w art. 81 ust. (1) pkt. 3) postanawiać ewentualną segregację długów, lub bezciężarowe wydzielenie gruntów przeznaczonych do parcelacji.

§ 26. Wierzycieli, którym w myśl paragrafów poprzedzających służy prawo głosu, wezwie nadzorca — zgodnie z przepisem art. 82 ust. 1 — na zgromadzenie wierzycieli, załączając do wezwania oprócz projektu układu, odpis wykazu głosów. Wierzyciele ci w ciągu siedmiu dni od doręczenia im wezwania mogą wnieść na postanowienie nadzorcy, dotyczące rozdziału głosów, zażalenie do przewodniczącego urzędu rozjemczego, który rozstrzyga je ostatecznie.

Wierzycieli, którzy przy obliczeniu głosów (§§ 23 i 24) nie otrzymali prawa głosu, wezwie nadzorca w drodze ogłoszenia przewidzianego w § 17 ust. 2. W ogłoszeniu winno być podane miejsce i termin zgromadzenia wierzycieli oraz wzmianka o tem, że najpóźniej na 7 dni przed terminem zgromadzenia wierzycieli, drobni wierzyciele, którzy nie otrzymali dotychczas prawa głosu, mogą złożyć przewodniczącemu urzędu rozjemczego podanie o dopuszczenie do głosowania na zebraniu wierzycieli ich przedstawiciela (przedstawicieli). Przedstawicielowi drobnych wierzycieli służyć będzie ilość głosów, odpowiadająca sumie reprezentowanych przez niego wierzytelności, obliczona zgodnie z §§ 23 i 24.

§ 27. Na zgromadzeniu wierzycieli przewodniczący urzędu rozjemczego zarządzi dyskusję nad warunkami układu; nadzor-

ca winien przedstawić uzasadnienie propozycyj układowych. Wierzyciele i dłużnik mogą zgłaszać pisemne poprawki do propozycyj układowych, jednakeż na tem samem zgromadzeniu nie mogą być uchwalone poprawki, któreby zmieniały projekt układu w znaczniejszym stopniu na niekorzyść wierzycieli, którzy głosowali na piśmie (art. 82 ust. 3).

Jeżeli przewodniczący urzędu rozjemczego przekona się, że zgłoszone poprawki mają widoki uzyskania większości przewidzianej w art. 84 ust. 1, wówczas nadzorca w porozumieniu z przewodniczącym natychmiast ustali termin ponownego zgromadzenia i poda go do wiadomości obecnych. Wierzycieli nieobecnych, którzy głosowali na piśmie, wezwie nadzorca na nowy termin, podając równocześnie istotną treść wniesionych poprawek. Ponowny termin może być wyznaczony najwcześniej w 7 dni od daty pierwszego zgromadzenia wierzycieli.

Osnowa układu będzie wciągnięta do protokółu. W protokóle należy wymienić wierzycieli, głosujących ustnie bądź na piśmie za układem i przeciwko układowi. Protokół podpisuje przewodniczący urzędu rozjemczego i protokólant.

Zarówno przewodniczący urzędu rozjemczego, jak i nadzorca winni na zgromadzeniu wierzycieli dążyć do porozumienia się stron i doprowadzenia układu do skutku. Celem ułatwienia porozumienia przewodniczący urzędu rozjemczego może zaprosić do udziału w zgromadzeniu wierzycieli przedstawiciela wojewódzkiego biura do spraw finansowo-rolnych.

§ 28. O zatwierdzeniu układu (art. 84 ust. 2) należy ogłosić sposobem przewidzianym w § 17 ust. 2. W ciągu 14 dni od dnia ogłoszenia w dzienniku wskazanym w orzeczeniu o otwarciu postępowania układowego, orzeczenie o zatwierdzeniu układu może być zaskarżone przez dłużnika lub wierzycieli.

Orzeczenie odmawiające zatwierdzenia układu może być zaskarżone przez wnioskodawcę lub dłużnika w ciągu 14 dni od doręczenia orzeczenia.

§ 29. W razie zarządzenia rozprawy na zasadzie przepisu art. 88 ust. (1), przewodniczący urzędu rozjemczego wezwie na rozprawę pisemnie wnioskodawcę i dłużnika, a ponadto wszystkich wierzycieli w drodze ogłoszeń przewidzianych w § 17 ust. 2.

§ 30. Koszty postępowania układowego, nie wyłączając wynagrodzenia nadzorcy i wojewódzkiego biura do spraw finansowo-rolnych (§ 18) oraz zwrotu poniesionych przez nich wydatków, obciążają dłużnika. Wierzycielowi nie służy prawo do zwrotu kosztów czynności, podjętych przez niego w postępowaniu układowem; nie dotyczy to wszakże kosztów poniesionych przez wierzyciela w związku z wystąpieniem przez niego z wnioskiem o wszczęcie postępowania układowego, jeżeli urząd rozjemczy orzekł zgodnie z wnioskiem wierzyciela.

Od wniosku o otwarcie postępowania układowego pobiera się wpis stosunkowy w wysokości $1/4\%$ wartości stanu czynnego majątku dłużnika; od wniosku o tymczasowe odroczenie wypłat (art. 73 ust. 2) nie pobiera się odrębnego wpisu. Wnioskodawca może na poczet wpisu uiścić tymczasowo zaliczkę w kwocie 500 zł.; po ustaleniu wartości majątku dłużnika przewodniczący urzędu rozjemczego może nadwyżkę przewyższającą tę kwotę obniżyć, biorąc pod uwagę położenie finansowe wnioskodawcy. Ustaloną przez urząd rozjemczy nadwyżkę ponad kwotę zaliczki winien wnioskodawca wpłacić w ciągu 14 dni od dnia otrzymania wezwania, pod rygorem umorzenia sprawy. Od zażaleń na czynności lub postanowienia nadzorcy pobiera się wpis stały w wysokości 10 zł. Od skargi przewidzianej w art. 88 pobiera się wpis stały w wysokości 50 zł. Pozatem pobiera się w postępowaniu układowem opłaty kancelaryjne i koszty postępowania według zasad określonych w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 10 stycznia 1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 22). Opłaty wpływają w 80% na dochód budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, a w 20% na dochód Centralnego Biura do Spraw Finansowo-Rolnych.

Od skargi o uchylenie orzeczenia urzędu rozjemczego (art. 26 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o urzędach rozjemczych do spraw majątkowych posiadaczy gospodarstw wiejskich—Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 60) pobiera się wpis stały w wysokości 20 zł.

§ 31. Władze, urzędy i osoby przeprowadzające postępowanie układowe lub współdziałające w przeprowadzeniu tego postępowania, obowiązane są dochować tajemnicy w sprawach dotyczących stosunków majątkowych dłużnika, które w związku z wykonywaniem zleconych im czynności dojdą do ich wiadomości; dotyczy to w szczególności urządzenia i prowadzenia przedsiębiorstwa jak również wszelkich spraw objętych tajemnicą zawodową.

§ 32. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 20.V.36 r. Nr. 40, poz. 300).

42.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 5 maja 1936 r.

o pasaniu inwentarza i zbieraniu ściółki w lasach państwowych.

Na podstawie art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zagospodarowaniu lasów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 336) zarządzam co następuje:

§ 1. Pasanie inwentarza i zbieranie ściółki w lasach państwowych może być dozwolone z ograniczeniami co do miejsca, czasu i sposobu korzystania z tych użytków, określonemi w niniejszem rozporządzeniu.

§ 2. Pasanie inwentarza nie może być dozwolone:

a) na wyrębach i wszelkich powierzchniach, znajdujących się w stadjum odnowienia,

b) w młodnikach do lat 20,

c) na powierzchniach, przeznaczonych do odnowienia naturalnego,

d) na powierzchniach, na których stosuje się wprowadzanie podrostu lub podszycia,

e) na powierzchniach z drzewostanami, przeznaczonemi do cięcia w najbliższych 5 latach,

f) na terenach całych oddziałów lasu, o ile zawierają one powierzchnie wymienione pod a) — e) w takiej ilości lub w takiem rozmieszczeniu, iż wyklucza to możność zabezpieczenia ich od szkód ze strony inwentarza,

g) w lasach ochronnych i rezerwatach,

h) na terenach o glebach lekkich, skłonnych do tworzenia lotnych piasków, oraz na stromych stokach górskich.

§ 3. Pasanie inwentarza nie może być również dozwolone na tych powierzchniach niewymienionych w § 2, na których mogłoby ono powodować niszczenie urządzeń technicznych, związanych z meljoracją gruntów leśnych lub użytkowaniem lasu.

§ 4. Okres czasu, w ciągu którego może być pasany inwentarz w lasach państwowych (sezon pastwiskowy), nie może trwać dłużej niż od 1 maja do 31 października. Pasanie w porze nocnej (od zachodu do wschodu słońca) jest niedozwolone.

§ 5. Do pasania w lasach państwowych może być dopuszczone tylko bydło rogate z wyłączeniem kóz i owiec. W lasach górskich mogą być dopuszczone do pasania również owce. Dla

tępienia szkodliwych dla lasu owadów może być dopuszczone pasanie trzody chlewnej.

Powierzchnia, na której ma być pasany inwentarz, powinna wynosić na każdą sztukę dorosłego bydła rogatego nie mniej niż 2 ha, na każdą sztukę młodzieży (do 2-ch lat) oraz owiec — nie mniej niż 1 ha.

Gdyby na częściach gruntów leśnych, przeznaczonych do pasania inwentarza, lub w sąsiedztwie tych gruntów znajdowały się powierzchnie, na których pasanie jest niedozwolone (§§ 2 i 3), powierzchnie te powinny być odgrodzone, jeżeli jest to konieczne w celu zabezpieczenia ich od szkód ze strony inwentarza.

§ 6. Zbieranie ściółki, poza miejscami, z których jej usunięcie jest wskazane ze względu na niebezpieczeństwo pożaru, może być dozwolone tylko na powierzchniach o znaczniejszych ilościach ściółki, na których znajdują się drzewostany starsze, dobrze zwarte i nieosłabione przez klęski żywiołowe.

Zbieranie ściółki nie może być dozwolone:

a) w lasach ochronnych i rezerwatach,

b) na stromych stokach górskich oraz na gruntach o glebach piaszczystych, gdzie istnieje obawa powstawania wydm lub piasków lotnych,

c) na powierzchniach z drzewostanami nasiennemi w wieku do lat 40 oraz odroślowemi w wieku do lat 20,

d) na powierzchniach z drzewostanami, przeznaczonemi do cięcia w najbliższych 10 latach,

e) na powierzchniach, na których przeprowadza się odnowienie naturalne,

f) na powierzchniach, na których przeprowadzana jest trzebież, — w latach jej wykonywania.

§ 7. Zbieranie ściółki może się odbywać tylko przez zgrabianie jej górnej warstwy grabiami drewnianemi. Grabienie na tej samej powierzchni może być dokonywane nie częściej niż w odstępach 10-letnich. Zbieranie ściółki może odbywać się w końcu lata lub na początku jesieni; w okresie wiosennym dopuszczalne jest ono tylko w wypadkach wyjątkowych.

§ 8. Na terenach lasów państwowych, na których ciążą służebności, uprawniające do pasania inwentarza i zbierania ściółki, ograniczenia, określone w niniejszem rozporządzeniu, w niczem nie zmieniają uprawnień służebnościowych.

Nie podlegają uszczupleniu również uprawnienia wynikające z umów zawartych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą wszystkie

przepisy w sprawach unormowanych rozporządzeniem niniejszem.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 30.V.36 r. Nr. 42, poz. 308).

43.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRÓW: ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH
ORAZ SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 11 maja 1936 r.

o zmianie rozporządzenia w sprawie wykonywania ustawy o scalaniu gruntów.

Na podstawie art. 55 ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. z 1927 r. Nr. 92, poz. 833) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministrów: Reform Rolnych i Sprawiedliwości z dnia 27 sierpnia 1928 r. w sprawie wykonywania ustawy o scalaniu gruntów (Dz. U. R. P. Nr. 87, poz. 763) skreśla się § 49.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski.*

(Dz. U. R. P. z 30. V. 36 r. Nr. 42, poz. 309).

44.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 9 maja 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o emisji II-ej serji 3% państwowej renty ziemskiej.

Na podstawie części 3 art. 34 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) zarządzam co następuje:

§ 1. Na cele przewidziane w ustawie z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) oraz w art. 1 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o wynagrodzeniu za nieruchomości ziemskie, przejęte na własność Państwa z mocy ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. o przejęciu na własność Państwa ziemi w niektórych powiatach Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 277) i w art. 99 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. o konwersji i uporządkowaniu długów rolniczych (D. U. R. P. z 1936 r. Nr. 5, poz. 59) wypuszcza się z dniem 1 czerwca 1936 r. II serję 3% państwowej renty ziemskiej w złotych w złocie na sumę 75.000.000 złotych w złocie.

§ 2. Obligacje II-ej serji 3% państwowej renty ziemskiej opiewać będą na okaziciela i będą wypuszczone w odcinkach po 100, 500, 1.000 i 5.000 złotych w złocie. Każda obligacja zaopatrzona będzie w 30 półrocznych kuponów oraz w talon. Kupony płatne będą półrocznie zdołu w dniach 1 czerwca i 1 grudnia każdego roku. Pierwszy kupon płatny będzie w dniu 1 grudnia 1936 r.

§ 3. Obligacje II-ej serji 3% państwowej renty ziemskiej będą zaopatrzone w podpisy Ministra Skarbu, Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych oraz w pieczęć Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych. Kupony oraz talony zaopatrzone będą w podpis Ministra Skarbu.

§ 4. Umorzenie obligacyj II-ej serji 3% państwowej renty ziemskiej nastąpi nie później niż w dniu 1 grudnia 1995 r. Umorzenie odbywać się będzie corocznie drogą losowań lub skupu z wolnej ręki, począwszy od dnia 1 grudnia 1936 r., według załączonego planu umorzenia. W razie jeśliby obligacje skupione celem ich umorzenia nie dosięgły wysokości raty, przypadającej do umorzenia w danym terminie, brakująca reszta będzie umorzona w drodze losowania. Mogą być również umarzane obligacje poza planem umorzenia z zaliczeniem na poczet wykonania planu lat następnych. Numery i wartość nominalna obligacyj umorzonych oraz dzień ich umorzenia będą ogłaszane każdorazowo w „Monitorze Polskim".

§ 5. Kupony, których termin płatności zapadł, oraz wylosowane obligacje II-ej serji 3% państwowej renty ziemskiej płatne są w kasach urzędów skarbowych, w Państwowym Banku Rolnym, w Banku Gospodarstwa Krajowego, w Pocztowej Kasie Oszczędności i w ich oddziałach. Przy wypłacie kapitału wylosowanych obligacyj wartość brakujących kuponów, których termin płatności przypada po dacie wylosowania, będzie potrącona od kapitału.

§ 6. Spłata kapitału oraz wypłata odsetek obligacyj II-ej serji 3% państwowej renty ziemskiej nastąpi w złotych według równowartości 900/5332 grama czystego złota na jednego zło-

Załącznik do § 4 rozp. Min. Skarbu z dnia 9 maja 1936 r.

Plan umorzenia II-ej serji 3% państwowej renty ziemskiej dla sumy 75.000.000 złotych.

L. p. raty	Termin płatności	Spłata kapitału	Pozostało do umorz.
1	1 grud. 1936	75.000	74.925.000
2	„ 1937	157.500	74.767.500
3	„ 1938	240.000	74.527.500
4	„ 1939	330.000	74.197.500
5	„ 1940	390.000	73.807.500
6	„ 1941	555.900	73.251.600
7	„ 1942	571.800	72.679.800
8	„ 1943	588.600	72.091.200
9	„ 1944	605.200	71.486.000
10	„ 1945	623.000	70.863.000
11	„ 1946	640.800	70.222.200
12	„ 1947	659.500	69.562.700
13	„ 1948	678.500	68.884.200
14	„ 1949	698.200	68.186.000
15	„ 1950	718.500	67.467.500
16	„ 1951	739.200	66.728.300
17	„ 1952	761.000	65.967.300
18	„ 1953	782 800	65.184.500
19	„ 1954	806.000	64.378.500
20	„ 1955	829.200	63.549.300
21	„ 1956	853.500	62.695.800
22	„ 1957	878.400	61.817.400
23	„ 1958	904.200	60.913.200
24	„ 1959	930.400	59.982.800
25	„ 1960	957.800	59.025.000
26	„ 1961	985.800	58.039.200
27	„ 1962	1.014.600	57.024.600
28	„ 1963	1.044.400	55.980.200
29	„ 1964	1.075.100	54.905.100

L. p. raty	Termin płatności	Spłata kapitału	Pozostało do umorz.
30	1 grud. 1965	1.106.800	53,798.300
31	„ 1966	1.139.700	52.659.200
32	„ 1967	1.172.700	51.486.500
33	„ 1968	1.207.200	50.279.300
34	„ 1969	1,242.800	49.036.500
35	„ 1970	1.279.200	47.757.300
36	„ 1971	1.317.100	46.440.200
37	„ 1972	1.355.700	45.084.500
38	„ 1973	1 395.800	43.688.700
39	„ 1974	1.437,100	42.251.600
40	„ 1975	1.479.500	40.772.100
41	„ 1976	1.523.200	39.248.900
42	„ 1977	1.568.100	37.680.800
43	„ 1978	1.614.600	36.066.200
44	„ 1979	1.662.300	34.403.900
45	„ 1980	1.711.500	32.692.400
46	„ 1981	1.762.100	30.930,300
47	„ 1982	1.814.400	29.115.900
48	„ 1983	1.868.100	27.247,800
49	„ 1984	1.923.300	25.324.500
50	„ 1985	1.980.600	23.343.900
51	„ 1986	2.039.100	21.304.800
52	„ 1987	2.099.700	19.205.100
53	„ 1988	2.161.900	17.043.200
54	„ 1989	2.225.300	14.817.900
55	„ 1990	2 292.200	12.525.700
56	„ 1991	2.360.500	10.165.200
57	„ 1992	2.430.300	7.734.900
58	„ 1993	2.503,900	5.231.000
59	„ 1994	2.577.000	2.654.000
60	„ 1995	2.654.000	
		75.000.000	

tego w złocie zgodnie z przepisem art. 16 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5 listopada 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855) i art. 36 ust. (2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 czerwca 1934 r. o wierzytelnościach w walutach zagranicznych (Dz. U. R. P. Nr. 59, poz. 509).

§ 7. (1) Z dniem wylosowania obligacyj II-ej serji 3% państwowej renty ziemskiej ustaje ich oprocentowanie.

(2) Obligacje II-ej serji 3% państwowej renty ziemskiej mogą być przedstawione do spłaty w ciągu lat 30 od dnia ich wylosowania, kupony zaś w ciągu lat 5 od dnia ich płatności. Obligacje II-ej serji 3% państwowej renty ziemskiej i kupony nieprzedstawione do spłaty w powyższych terminach, ulegają przedawnieniu.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *E. Kwiatkowski.*

(Dz. U. R. P. z 30. V. 36 r. Nr. 42, poz. 310).

45.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. Agr. XVI/3/1061/35 z dnia 25 lutego 1936 r.

w sprawie zezwolenia na nabycie z licytacji osad wojskowych.

W związku z wątpliwościami, jakie nasuwają się władzom ziemskim przy wydawaniu przewidzianych w art. V przepisów wprowadzających prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem (rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27.X. 1932 r. — Dz. U. R. P. Nr. 93, poz. 804) zezwoleń na nabycie z przymusowej licytacji osad wojskowych, — Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych wyjaśnia co następuje:

1) Orzeczenia w sprawach nabycia z przymusowej licytacji osad wojskowych wydają starostowie analogicznie, jak w innych sprawach obrotu osadami wojskowemi, — z uwagi na ograniczenia w zbyciu tych osad, istniejące z mocy ustaw o nadaniu ziemi żołnierzom wojska polskiego (z dnia 17.XII.1920 r. — Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 4, poz. 18, z dnia 24.XI.1930 r. — Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 628 i z dnia 14.III.1932 r. — Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 325).

2) W orzeczeniu tego rodzaju należy powołać się, jako na podstawę prawną, na art. V wyżej powołanych przepisów, wpro-

wadzających prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem i na art. 10 ustawy z dnia 17.XII.1920 r. w brzmieniu, nadanem późniejszemi przepisami, zgodnie z załączonym wzorem zezwolenia (vide załącznik).

Orzeczenie jest zaskarżalne w zwykłym administracyjnym toku instancyj (do urzędu wojewódzkiego jako drugiej instancji — vide p. 3 cz. I i p.p. 2 i 5 cz. V broszury, przesłanej do urzędów wojewódzkich i starostw przy piśmie Ministerstwa z dnia 16.III.1934 r. Nr. Agr. XVI—1/180/34 w sprawie nieparcelacyjnego obrotu ziemią oraz końcowy ustęp pisma Ministerstwa z dnia 26.I.1935 r. Nr. Agr. XVI/3/118/35, dotyczącego zmiany właściwości władz w zakresie obrotu ziemią) i powinno być doręczone tylko osobie, ubiegającej się o zezwolenie na nabycie osady wojskowej.

3) Przy wydaniu orzeczenia należy się kierować wyłącznie względami publiczno-prawnemi, to znaczy rozważyć tylko, czy nabycie osady wojskowej przez osobę ubiegającą się jest dopuszczalne i wskazane z punktu widzenia zasad, obowiązujących analogicznie przy sprzedaży tego rodzaju osad z wolnej ręki (vide p.p. 3, 4 i 5 pisma okólnego Ministerstwa Reform Rolnych z dnia 2.XII.1931 r. Nr. 430/P w sprawie zezwoleń na sprzedaż działek wojskowych — w brzmieniu, ustalonem w piśmie Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 7. XI.1933 r. Nr. Agr. XVI/3/591/33).

Odmowne orzeczenie należy odpowiednio uzasadnić, stosując formę analogiczną, jak w orzeczeniach, dotyczących zwykłego obrotu ziemią (np. wzór Min. R. i R. R. Nr. 1 (c. w. p.) Obr. Ziem. VII/34).

4) Nabycie egzekwowanej osady wojskowej przez wierzyciela egzekwującego lub każdego wierzyciela hipotecznego — w wypadku, gdy na drugiej licytacji nikt nie przystąpił do przetargu (art. 710 K. P. C. — Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 112, poz. 934), również wymaga zezwolenia starosty, jak i nabycie przez licytanta.

Jeżeli starosta odmówi zezwolenia i wobec tego żaden z wierzycieli nie obejmie osady wojskowej po drugiej licytacji, to przepis art. 711 § 1. K. P. C. przewiduje wówczas umorzenie postępowania egzekucyjnego i nową egzekucję z tejże nieruchomości po upływie roku.

Gdyby nastąpiło przybicie osady wojskowej na rzecz takiego wierzyciela — mimo nieuzyskania przez niego zezwolenia starosty, to należy za pośrednictwem Prokuratorji Generalnej wnieść zażalenie na odnośne postanowienie sądu grodzkiego (art. 724 K. P. C.) i zakomunikować o tem Ministerstwu.

5) Kwestja zabezpieczenia należności Funduszu Obrotowego Reformy Rolnej przy licytacjach osad wojskowych jest unormowana zarządzeniami Ministerstwa Reform Rolnych z dnia 11.

VI.1930 r. L. dz. 1066/Z oraz Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 16.XI.1932 r. Nr. F. I. 1220.

L. Krawulski
Dyrektor Departamentu

Zał. 1.

Otrzymują Urzędy Wojewódzkie w Wilnie, Nowogródku, Brześciu n/B. i Łucku, wszystkie Starostwa w tych województwach oraz Urząd Wojewódzki w Białymstoku i Starostwa w Grodnie i Wołkowysku.

Załącznik do pisma okólnego Nr. Agr. XVI/3/1061/35 z dn. 25.II.1936 r.

O. Z.

Spr. Nr. ....

ORZECZENIE

Starosty ....

z dnia .... 19 .... r.

w sprawie zezwolenia na nabycie z licytacji osady wojskowej.

Na skutek podania .... z dnia .... 19 .... r., na podstewie art. V przepisów wprowadzających prawo o sądowem postępowaniu egzekucyjnem (rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1932 r.—Dz. U. R. P. Nr. 93 poz. 304), art. 10 ustawy z dnia 17.XII.1920 r. (Dz. U. R P. z 1921 r. Nr. 4 poz. 18) w brzmieniu, nadanem art. 6 ust. (2) ustawy z dnia 14 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 335) i art. 28 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. (Dz. U. R. P Nr. 67, poz. 622), oraz art. 14 cz. 1 p. d rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P Nr. 85, poz. 635) — **zezwalam**

....
(komu)

.... na nabycie z licytacji osady wojskowej (nazwa, Nr. hip.) ....
.... w gminie ....
o obszarze .... ha (dotychczasowa własność
....).
(czyja)

Starosta

M. R. R. R. Nr. 38/w/1/Obr. Ziem. VII/36
zezwolenie

46.

PISMO OKÓLNE MINISTERSTWA R. i R. R.

Nr. Sc. R./0/167 z dnia 7 kwietnia 1936 r.

w sprawie dóbr kościelnych a ochrony drobnych dzierżawców rolnych i wykupu przez nich gruntów.

W związku z wykonaniem ustawy z dnia 18 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 1, poz. 2) niektóre Urzędy Wojewódzkie zapytują, jakie dobra należy uważać za „dobra kościelne" w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o ochronie drobnych dzierżawców rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 741).

Z przyczyn powyższych Ministerstwo wyjaśnia, że za dobra kościelne w rozumieniu art. 12 ustawy o ochronie drobnych dzierżawców rolnych należy uważać dobra, które stanowią bezsporną własność kościelnych osób prawnych (a więc i Kościoła Prawosławnego) i które były już własnością tych osób prawnych przed 28 sierpnia 1924 r.

Jednocześnie Ministerstwo nadmienia, że jeżeli z Kościołem istnieje spór o tytuł własności, to rozpoznanie spraw o wykup należy odroczyć do czasu ustalenia tytułu własności.

L. Krawulski

Dyrektor Departamentu

Otrzymują wszystkie Urzędy Wojewódzkie.

47.

PISMO OKÓLNE MINISTRA R. i R. R.

Nr. Agr. 550/36 z dnia 27 kwietnia 1936 r.

w sprawie uzupełnienia karłowatych gospodarstw przy scalaniu gruntów.

W związku z wejściem w życie rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 9 kwietnia 1936 r., wydanego w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Sprawiedliwości, w sprawie zmian w rozporządzeniu z dnia 7 grudnia 1926 r. do ustawy o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 28/1936 r., poz. 233), Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych zarządza, co następuje:

1) W toku postępowania scaleniowego winny w miarę możności ulec uzupełnieniu gospodarstwa rolne, nieposiadające warunków żywotności i samodzielności. Za takie należy uważać gospodarstwa, które nie wystarczają do utrzymania i zatrudnienia przeciętnej rodziny (5 osób), nawet przy uwzględnieniu możności zarobkowania w okolicy, o ile gospodarstwa te jedynie w drodze powiększenia stać się mogą żywotnemi i samodzielnemi. Działki robotnicze, rzemieślnicze, urzędnicze i t. p. oraz działki budowlane uzupełnieniu temu nie podlegają.

2) Przed wydaniem orzeczenia o wdrożeniu postępowania scaleniowego Starostwo Powiatowe winno dokładnie zapoznać się z potrzebą i możliwością powiększenia do właściwych norm gospodarstw rolnych.

Przy ustalaniu potrzeby powiększenia scalanych gospodarstw należy uwzględnić dotychczasowy stan posiadania uczestników scalania oraz grunty, które uczestnicy scalenia otrzymali lub otrzymają za zniesienie służebności lub z podziału wspólnot, poczem należy ustalić — najniższą granicę obszaru, przy którym w istniejących na miejscu warunkach należałoby uznać gospodarstwo za żywotne i samodzielne, czyli wystarczające do utrzymania i zatrudnienia rodziny.

Wyprowadzając najniższą granicę obszaru, przy którym gospodarstwo można traktować za żywotne i samodzielne, należy wziąć pod uwagę przeciętny obszar gospodarstw w okolicznych wsiach, jakość gleby, warunki komunikacyjne, odległość od rynków zbytu, wpływ ośrodka rolniczego (np. cukrowni, mleczarni) i t. p.

Dla łatwiejszego orjentowania się Ministerstwo podaje minimalne normy wytyczne obszaru samodzielnych gospodarstw rolniczych w gruntach III klasy w poszczególnych okręgach ekonomicznych, na które został podzielony cały obszar Rzeczypospolitej w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 16.III.1935 r. (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 107), a mianowicie:

w	I	okr. ekonom.	4.00	ha
„	II	„ „	4.50	„
„	III	„ „	5.00	„
„	IV	„ „	6.00	„
„	V	„ „	7.00	„

Przy klasach gruntu innych, niż klasa III, uwzględniać należy obszary odpowiednio mniejsze lub większe.

Za górną orjentacyjną granicę obszaru, do którego mogą być uzupełniane gospodarstwa, należy przyjąć zasadniczo 10 ha. Wyżej podane normy wytyczne mogą ulegać naturalnie zmianom, zależnie od warunków miejscowych.

3) Jeżeli zachodzi możność uzupełnienia karłowatych gospodarstw w toku postępowania scaleniowego, to Starostwo Powiatowe winno sporządzić listy gospodarstw wymagających uzupełnienia i ustalić, jaki obszar byłby niezbędny na to uzupełnienie, a zarazem stwierdzić protokularnie, którzy z właścicieli względnie posiadaczy życzą sobie uzupełnienia gospodarstw i na nabycie jakiego obszaru reflektują.

Na podstawie tych zgłoszeń i zależnie od zapasu ziemi Starosta ustali obszar potrzebny na uzupełnienie gospodarstw scalanych, biorąc pod uwagę wytyczne określone w p. 2. W przypadkach, gdy szczupły zapas ziemi nie pozwoli na uzupełnienie do pełnych norm wszystkich gospodarstw wymagających powiększenia, wówczas należy obniżyć te normy i dążyć do powiększenia jaknajwiększej ilości gospodarstw.

4) Na uzupełnienie karłowatych gospodarstw winny być wykorzystane przedewszystkiem nadające się do tego grunty państwowe, przekazane już do parcelacji.

W razie potrzeby użycia na uzupełnienie gospodarstw karłowatych gruntów państwowych, które dotychczas nie zostały przekazane na cele reformy rolnej, należy niezwłocznie wystąpić o przekazanie tych gruntów do parcelacji, wyjaśniając jednocześnie terminy ekspiracji ewentualnych umów dzierżawnych.

Co do gruntów, stanowiących własność Państwowego Banku Rolnego, należy zwrócić się bezpośrednio do Banku, aby przeprowadził parcelację tych gruntów przy wzięciu pod uwagę konieczności uzupełnienia gospodarstw karłowatych w związku z ich scaleniem.

5) Jeżeli brak gruntów państwowych lub Państwowego Banku Rolnego, a w sąsiedztwie parcelowane byłyby nieruchomości prywatne, nadające się do uzupełnienia scalanych gospodarstw, należy poczynić odpowiednie kroki, by gospodarstwa te były uzupełnione w toku tej parcelacji, np. przez odpowiednie zastrzeżenia w zezwoleniu parcelacyjnem, dotyczące uwzględnienia przedewszystkiem uczestników scalenia, których gospodarstwa wymagają uzupełnienia, zastrzeżenia dotyczące obszaru działek, terminu przeniesienia tytułu własności na nowonabywców i t. p.

Gdyby właściciel parcelowanej nieruchomości prowadził parcelację niezgodnie z treścią zezwolenia lub nie wykonał jej we właściwym czasie wskazanym w zezwoleniu, — należy w stosunku do danego majątku zastosować rygor przymusowego wykupu, przewidziany w art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o skutkach naruszenia przepisów przy parcelacji prywatnej (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 247). Wydanie decyzji o przymusowym wykupie wymaga uprzedniej zgody Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych. Uzyskane

z wykupu grunty przeznaczyć należy przedewszystkiem na uzupełnienie gospodarstw scalanych.

6) Gdy wyżej wskazane możliwości uzupełnienia karłowatych gospodarstw nie zachodzą, a istnieją w sąsiedztwie nieruchomości prywatne, posiadające nadwyżki, podlegające obowiązkowi parcelacyjnemu (art. 2 cz. 1 pkt. e ustawy o wykonaniu reformy rolnej), to Starostwo winno wystąpić do Urzędu Wojewódzkiego o nałożenie obowiązku rozparcelowania potrzebnego obszaru na podstawie art. 15 ustawy o wykonaniu reformy rolnej. Wnioski o nałożenie wymienionego obowiązku parcelacyjnego mogą dotyczyć również gruntów, nieprzylegających do danego obszaru scalenia, jeżeli pewna część uczestników wyrazi chęć osiedlenia się na tych gruntach.

Decyzję, nakładającą na mocy art. 15 ustawy o wykonaniu reformy rolnej obowiązek rozparcelowania pewnego obszaru między uczestników scalenia, Urząd Wojewódzki może wydać dopiero wówczas, gdy ustalone już zostaną wyłączenia gruntów wolnych od obowiązku parcelacji na podstawie art. 4 ustawy z dn. 28-go grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej, a w przypadkach, gdy wpłynęło już podanie o wyłączenie na podstawie art. 5 tejże ustawy — również, gdy zostaną ustalone wyłączenia i na tej podstawie. Na wydanie decyzji Urząd Wojewódzki winien uzyskać zgodę Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych. Decyzja winna odpowiadać wymogom § 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Reform Rolnych z dnia 25 sierpnia 1926 r. o uproszczeniach przy wykonywaniu parcelacji w związku z postępowaniem scaleniowem (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 534) w brzmieniu rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 26.IX.1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 795). W decyzji tej należy wymienić osoby, którym mają być przyznane działki ziemi, z podaniem dla każdej z tych osób rozmiaru działki lub też idealnej części przeznaczonego do parcelacji obszaru, przyczem może być wskazany sposób i zasady przeprowadzenia parcelacji.

Termin wykonania obowiązku parcelacji nie może być krótszy od trzech miesięcy i winien być uzależniony od przewidywanego terminu rozpoczęcia przez mierniczego prac scaleniowych na gruncie. Ministerstwo zauważa, że ze względu na trudności, jakie w dotychczasowej praktyce nastręczały tranzakcje sprzedaży gruntów w idealnych częściach, należy tego sposobu parcelacji unikać i stosować sprzedaż w idealnych częściach tylko wyjątkowo, gdy istnieje pewność, że scalenie gruntów będzie szybko zfinalizowane.

7) Decyzja Urzędu Wojewódzkiego w sprawie nałożenia obowiązku rozparcelowania pewnego obszaru na mocy art. 15 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej winna być doręczona właścicielowi majątku dopiero z chwilą

wykonalności orzeczenia o wszczęciu postępowania scaleniowego.

Jeżeli w terminie wskazanym w decyzji Urzędu Wojewódzkiego, którego bieg liczy się od dnia doręczenia tej decyzji (§ 24 rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 grudnia 1926 r. do ustawy o wykonaniu reformy rolnej — poz. 66 Dz. Ust. 1927 r.), grunty, objęte obowiązkiem parcelacji nie zostaną rozparcelowane, t. j. jeżeli co do nich nie będą zawarte akty, przenoszące prawo własności, to należy przystąpić do przymusowego wykupu. Przed wydaniem jednakże orzeczenia o przymusowym wykupie (art. 24 ustawy o wyk. ref. rolnej) należy porozumieć się z Ministerstwem.

8) Jeżeli brak nietylko nieruchomości państwowych lub Państwowego Banku Rolnego, nadających się na uzupełnienie scalanych gospodarstw, ale również i nieruchomości prywatnych, posiadających nadwyżki parcelacyjne, a istnieją natomiast możliwości rozparcelowania potrzebnego obszaru z innych nieruchomości prywatnych, drogą np. przejęcia gruntów za zaległości podatkowe, drogą parcelacji gruntów zwolnionych od obowiązku parcelacyjnego i t. p., to możliwości te należy wykorzystywać. Należy jednak mieć na uwadze, że Ministerstwo zasadniczo nie przewiduje finansowania akcji uzupelnienia scalanych gospodarstw przez udzielanie pożyczek z funduszów państwowych.

9) Ministerstwo podkreśla, że praca Urzędów w zakresie akcji uzupełniania gospodarstw scalanych winna być oparta na uprzedniem należytem zbadaniu i stwierdzeniu konkretnych potrzeb lokalnych oraz możliwości osiągnięcia zamierzonego celu. Po uprzedniem szczegółowem przygotowaniu akcji, jej realizacja winna być szybka i mieć charakter zdecydowany.

10) Ministerstwo uchyla zarazem obowiązujące dotychczas zarządzenia w sprawach uregulowanych niniejszem okólnikiem, a w szczególności następujące okólniki i pisma okólne:

1.	Nr.	1163/S	z dn.	21.VIII.	1926 r.	Dz.	Urzęd.	Nr.	16	str.	247
2.	„	1761/S	„	17.XI.	„	„	„	„	19	„	278
3.	„	2182/P	„	8.III.	1927 r.						
4.	„	152/S	„	16.III.	„	„	„	„	6	„	170
5.	„	241/S	„	16.III.	„	„	„	„	6	„	171
6.	„	464/S	„	26.IV.	„	„	„	„	8	„	199
7.	„	3608/P	„	14.IV.	„						
8.	„	564/S	„	10.V.	„	„	„	„	8	„	211
9.	„	912/S	„	28.VI.	„						
10.	„	802/S	„	30.VI.	„						
11.	„	359	„	23.XI.	„	„	„	„	20	„	785

12.	Nr.	1944/S	z dn.	10.I.	1928 r.	
13.	„	260/S	„	10.II.	„	
14.	„	1850/P	„	16.VII.	„	
15.	„	5095/P	„	11.XI.	„	
16.			„	28.I.	1929 r.	Dz. Urzęd. Nr. 2 str. 19
17.	„	2681/S	„	1.II.	„	
18.	„	8658/P	„	5.II.	„	
19.	„	1318/S	„	12.VI.	„	

Minister
J. Poniatowski.

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie i wszystkie Starostwa Powiatowe prócz Starostw w górnośląskiej części województwa śląskiego.

48.

OKÓLNIK MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH
Nr. 37 z dnia 15 maja 1936 r.

w sprawie odciążenia komisarzy ziemskich od prowadzenia statystyki produkcji rolnej.

Do PP. Wojewodów i Starostów (z wyjątkiem śląskiego).

Na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. o statystyce produkcji rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 255) oraz zgodnie z instrukcjami Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 maja 1932 r. (Mon. Pol. Nr. 120, poz. 150 i 151) w starostwach prowadzona jest statystyka produkcji rolnej.

Po zespoleniu w r. 1934 urzędów ziemskich z władzami administracji ogólnej w niektórych powiatach prowadzenie wymienionej wyżej statystyki przekazane zostało w mniejszym lub większym zakresie komisarzom ziemskim. Stan ten łącznie z nałożeniem na komisarzy nowych jeszcze obowiązków, jak np. w sprawach: rybołówstwa, opieki nad rolnictwem, nadzoru nad hodowlą bydła i t. p. spowodował znaczniejsze obciążenie niektórych komisarzy ziemskich z uszczerbkiem dla bezpośrednich ich zadań, związanych w pierwszym rzędzie z zagadnieniami przebudowy ustroju rolnego.

Szczególnie trudną w tym względzie okazała się sytuacja komisarzy, których okręg obejmuje kilka powiatów lub tam, gdzie skutkiem przeprowadzonych oszczędności komisarze z konieczności nie mogą korzystać z większej ilości sił pomocniczych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, świadome opisanego stanu rzeczy, pismami okólnemi z dnia 29 marca i 8 maja 1935 r. Nr. Gl. 4a—19 zaleciło P. P. Wojewodom wydanie szeregu zarządzeń, zmierzających do usprawnienia prac komisarzy ziemskich przez odciążenie ich z jednej strony od wykonywania zbędnych czynności tam, gdzie komisarz ziemski winien ograniczyć się do fachowego nadzoru nad prowadzonemi w starostwie pracami z zakresu rolnictwa, a z drugiej — przez dostarczenie im niezbędnej pomocy kancelaryjnej i rzeczowej.

Z nadesłanych w wyniku powyższego zarządzenia sprawozdań Wojewodów należy wnioskować, że niektórzy z Panów Wojewodów przeprowadzili w bardzo znacznym stopniu odciążenie komisarzy ziemskich, przekazując między innemi prowadzenie statystyki rolnej referatom administracyjnym starostw (jak np. w województwach: pomorskiem, lwowskiem, poleskiem i innych).

Wobec zbliżającego się sezonu wzmożenia czynności, związanych z przebudową ustroju rolnego — na skutek interwencji Pana Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych — proszę P. P. Wojewodów o wydanie zarządzeń, zmierzających zasadniczo do przekazania referatom administracyjnym starostw spraw, związanych z prowadzeniem statystyki rolnej tam, gdzie dotychczas była ona wykonywana przez komisarzy ziemskich, z tem jednak, że będą oni mogli być użyci do fachowego nadzoru i ingerencji w razie potrzeby, a w szczególności na tle wątpliwości, jakie mogłyby powstać przy załatwianiu spraw statystyki.

W pierwszym rzędzie powinno być przekazane referatom administracyjnym starostw prowadzenie statystyki produkcji rolnej w tych starostwach, w których niema osobnego komisarza ziemskiego, a to z uwagi na przepis pkt. 10 pisma okólnego Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 lutego 1934 r. o załatwianiu spraw rolnictwa i reform rolnych w starostwach (Dz. U. Min. Roln. i Ref. Roln. z 1934 r. Nr. 5, poz. 38), a następnie w tych starostwach, w których wprawdzie komisarz ziemski ma swą siedzibę urzędową, lecz nie posiada swego personelu pomocniczego (podkomisarza ziemskiego, sekretarza).

Że jednak przy zrealizowaniu celów, dla jakich wprowadzona została statystyka produkcji rolnej, byłoby nadzwyczaj wskazane, aby zajmowały się nią czynniki fachowe uważałbym za pożądane, aby tam gdzie warunki lokalne na to pozwolą, komisarze ziemscy nadal statystykę tę prowadzili, o ile dotychczas to do nich należało i nie wpływałoby to ujemnie na ich bezpośrednie obowiązki. W tym przypadku należy zwrócić szczególną uwagę na dostarczenie im odpowiedniej pomocy stałej czy doraźnej oraz na umożliwienie korzystania w celach porównawczych z odpowiednich materjałów, gromadzonych przez wy-

działy powiatowe we własnym zakresie działania. W celu zapewnienia zachowania tych warunków jest wskazane aby Pan Wojewoda zastrzegł do swej osobistej aprobaty decyzje o powierzaniu komisarzom ziemskim prowadzenia statystyki produkcji rolnej w wypadkach określonych poprzednio i po uprzedniem stwierdzeniu przez właściwego starostę, że prace te nie wpłyną ujemnie na bezpośrednie obowiązki komisarza ziemskiego w zakresie przebudowy ustroju rolnego.

Również byłoby rzeczą pożądaną nawiązanie kontaktu w tych sprawach z czynnikami fachowemi samorządu gospodarczego (rolniczego) i wykorzystanie w tym względzie ich prac, co również w dużym stopniu mogłoby z jednej strony wpłynąć korzystnie na same prace statystyczne, jak i z drugiej strony na odciążenie starostw.

Wł. Raczkiewicz
Minister

49.

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH.

z dnia 22 maja 1936 r.

o organizacji Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie.

§ 1.

Tworzy się przy Ministerstwie Rolnictwa i Reform Rolnych Komisję Współpracy w Doświadczalnictwie, jako stały organ doradczo-opinjodawczy w sprawach doświadczalnictwa rolniczego w dziedzinie wytwórczości roślinnej.

§ 2.

(1) Do zakresu działania Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie należy:

1) projektowanie i koordynowanie badań doświadczalnych o charakterze ogólno-krajowym oraz kontrola ich przeprowadzenia;
2) wydawanie opinji i zgłaszanie wniosków w sprawach doświadczalnych i badawczo-rolniczych na żądanie Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych lub z własnej inicjatywy;

3) wydawanie opinji w sprawach obsadzania stanowisk kierowników: zakładów doświadczalnych utrzymywanych przez izby rolnicze lub organizacje rolnicze i działów doświadczalnych w tych izbach i organizacjach;
4) organizacja opracowywania syntez wyników prac doświadczalnych o znaczeniu ogólno-krajowem w poszczególnych dziedzinach;
5) organizowanie i zwoływanie ogólno-krajowych zjazdów osób pracujących w doświadczalnictwie;
6) wykonywanie zadań specjalnych w zakresie doświadczalnictwa, zleconych przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych;
7) opracowanie regulaminu prac Komisji i Sekcyj;
8) opracowywanie projektu podziału zasiłków Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych na prace, prowadzone przez Komisję lub z jej inicjatywy.

§ 3.

(1) W skład Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie wchodzą w charakterze członków stałych:
1) sześciu przedstawicieli szkół akademickich, a mianowicie po jednym delegacie: 1) Rady Wydziału Rolniczego Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, 2) Rady Wydziału Ogrodniczego Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, 3) Rady Wydziału Rolniczo-Lasowego Politechniki Lwowskiej, 4) Rady Wydziału Rolniczego Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, 5) Rady Wydziału Rolniczo-Leśnego Uniwersytetu Poznańskiego i 6) Studjum Rolniczego przy Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Stefana Batorego w Wilnie;
2) czterej przedstawiciele Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach;
3) ośmiu przedstawicieli zakładów doświadczalnych, wybranych przez kierowników zakładów doświadczalnych na ogólnym zjeździe doświadczalników;
4) dwaj przedstawiciele działów (wydziałów, referatów) doświadczalnych izb rolniczych i towarzystw rolniczych, powołani na zasadzie porozumienia tych izb i towarzystw;
5) jeden przedstawiciel Sekcji Centralnej do Spraw Nasiennictwa;
6) członkowie mianowani przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w liczbie nieprzekraczającej czterech.

(2) Ponadto w skład Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie wchodzą, jako członkowie niestali, wszyscy przewodni-

czący Sekcyj Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie wybrani z pośród osób dokooptowanych do pracy w Sekcjach (§ 5 ust. 2).

(3) Czas trwania kadencji członków stałych i niestałych wynosi 4 lata, licząc od dnia 1 stycznia roku dokonania wyboru Komisji z tem, że ustępujący członkowie Komisji pełnią swe funkcje do czasu ukonstytuowania się nowej Komisji.

§ 4.

(1) Przewodniczącego Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie powołuje Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

(2) Ogólne zebranie Komisji wybiera 2 zastępców przewodniczącego, którzy wraz z przewodniczącym Komisji stanowią Prezydjum Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie.

§ 5.

(1) Komisja Współpracy w Doświadczalnictwie może w miarę potrzeby uchwałą ogólnego zebrania tworzyć i znosić sekcje.

(2) Członkami Sekcji są członkowie Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie wybrani na ogólnem zebraniu Komisji oraz osoby dokooptowane przez Sekcję w porozumieniu z Prezydjum Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie z poza grona członków Komisji.

(3) Przewodniczących Sekcyj wybiera Komisja Współpracy w Doświadczalnictwie.

(4) Ogólne zebranie członków Sekcji wybiera z pośród siebie zastępcę przewodniczącego i sekretarza.

(5) Kadencja Sekcji kończy się wraz z kadencją Komisji.

(6) Przewodniczący Sekcyj mogą, w porozumieniu z przewodniczącym Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie, zapraszać na posiedzenia Sekcji osoby nie należące do Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie, jednakże tylko z głosem doradczym.

(7) Członkowie Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie, nie będący członkami danej Sekcji, mogą brać udział w obradach tej Sekcji z głosem doradczym.

(8) O wszystkich zebraniach Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie, Sekcyj i Prezydjum Komisji powinno być zawiadamiane Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych z podaniem terminu zebrania i porządku obrad, a protokóły tych zebrań — przesyłane Ministerstwu.

(9) Uchwały Sekcyj winny być przedkładane do zatwierdzenia ogólnemu zebraniu Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie.

§ 6.

(1) Prezydjum Komisji powinno zbierać się przynajmniej raz na kwartał.

(2) Ogólne zebrania Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie powinny być zwoływane przynajmniej raz na rok.

(3) Zebrania Sekcyj odbywają się w miarę potrzeby.

(4) Zebranie ogólne Komisji zwołuje przewodniczący Komisji, zebrania Sekcyjne zwołują odpowiedni przewodniczący Sekcyj.

§ 7.

Prezydjum Komisji Współpracy zwołuje w porozumieniu z Ministerstwem Rolnictwa i Reform Rolnych, raz do roku, ogólno-polski zjazd osób, pracujących na polu doświadczalnictwa.

§ 8.

Komisja Współpracy w Doświadczalnictwie nie jest uprawniona do występowania na zewnątrz bez każdorazowego zezwolenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, z wyjątkiem wystąpień, których wymaga organizacja pracy Komisji i Sekcyj.

§ 9.

W zebraniach Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie i jej Sekcyj mogą brać udział z głosem doradczym urzędnicy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 10.

(1) Członkowie Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie i Sekcyj pełnią swe funkcje bezpłatnie, jednak zamiejscowi, w związku z udziałem w posiedzeniach oraz członkowie dokonywujący wyjazdów w sprawach Komisji, otrzymują zwrot kosztów podróży i djety należne im, — jeżeli są pracownikami państwowymi lub samorządowymi — według norm określonych w poszczególnych przepisach, w pozostałych zaś przypadkach— zwrot kosztów przejazdu w klasie II-ej na zasadach określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dn. 28 marca 1934 roku (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 320) oraz djety przewidziane dla radców w zarządach centralnych.

(2) Koszty podróży i djety pokrywają: władza delegująca lub Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych, stosownie do porozumienia.

§ 11.

Uchwały Komisji i Sekcyj zapadają zwykłą większością głosów.

§ 12.

Biuro Komisji Współpracy w Doświadczalnictwie i jej Sekcyj prowadzą urzędnicy Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych.

Minister
J. Poniatowski.

POZA WYŻEJ WYMIENIONEMI, UKAZAŁY SIĘ NASTĘPUJĄCE USTAWY I ROZPORZĄDZENIA.

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 kwietnia 1936 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. z 1. V. 1936 r. Nr. 34, poz. 269).

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu, Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 8 maja 1936 r. o kontroli wywozu towarów zagranicę i do Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. z 11. V. 1936 r. Nr. 37, poz. 285).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 24 kwietnia 1936 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1936 r. wydanego w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych o klasyfikacji gruntów pod lasami (Dz. U. R. P. z 15. V. 1936 r. Nr. 39, poz. 298).

Warszawskie Zakłady Graficzne, Wilcza 60, tel. 893-47.